

Súd: Okresný súd Košice I
Spisová značka: 41C/5/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7117203223
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Kudlovská
ECLI: ECLI:SK:OSKE1:2021:7117203223.10

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Košice I sudkyňou JUDr. Zuzanou Kudlovskou v sporovej veci žalobcu: C. J., R.. XX.X.XXXX, trvale bytom K., I. K. XX, proti žalovanej: Slovenská republika - zastúpená Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Pribinova 2, v konaní o náhradu škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej pri výkone verejnej moci, t a k t o

rozhodol:

I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi titulom náhrady škody spôsobenej pri výkone verejnej moci sumu 284,84 €, a titulom náhrady nemajetkovej ujmy sumu 10.000,- €, a to do 30 dní od dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietá.

III. Žalovaná je povinná nahradiť žalobcovi trovy súdneho konania v rozsahu 60% za náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci a v rozsahu 50% za náhradu nemajetkovej ujmy, a to na účet žalobcu, pričom o výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozsudku.

IV. Vo vzťahu medzi žalobcom a Generálnou prokuratúrou žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou doručenu tunajšiemu súdu dňa 15.2.2017 domáhal voči žalovanej Slovenskej republike zastúpenej 1. Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, 2. Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky, aby mu žalovaná nahradila titulom náhrady škody spôsobenej pri výkone verejnej moci sumu 284,84 €, a titulom náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch 20.000,- €, a tiež trovy tohto súdneho konania. Žalobu odôvodnil tým, že pred začatím perzekúcie jeho osoby zo strany Policajného zboru SR, a prokuratúry pracoval v služobnom pomere príslušníka PZ SR vo funkcii starší referent oddelenia všeobecnej kriminality odboru kriminálnej polície OR PZ Košice - okolie. Uznesením vyšetrovateľa PZ Ministerstva vnútra, sekcie kontroly a inšpekčnej služby, úradu inšpekčnej služby sp. zn. SKIS-89/BKOK-V-2012 z 10. septembra (v žalobe nesprávne uvedené októbra) 2012 mu bolo vznesené obvinenie podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku pre prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a iné. Uznesením prokurátorky Okresnej prokuratúry Košice II sp. zn. 1Pv 546/12-6 z 25. októbra 2012 doručeným jeho vtedajšiemu obhajcovi JUDr. A. H. 30. októbra 2012 bolo uznesenie vyšetrovateľa zrušené ako neopodstatnené. Toto konanie však nie je predmetom tejto žaloby, a žalobca ho uvádza iba na dokreslenie celkového obrazu o poškodení jeho osoby. Uznesením vyšetrovateľa PZ Ministerstva vnútra, sekcie kontroly a inšpekčnej služby, úradu inšpekčnej služby sp. zn. SKIS-37/OISV-SV-2012 z 9. novembra 2012 mu bolo vznesené obvinenie vyšetrovateľa PZ Ministerstva vnútra, sekcie kontroly a inšpekčnej služby, úradu inšpekčnej

služby, odbor inšpekčnej služby - Východ pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, 2 písm. e) Trestného zákona. Proti tomuto uzneseniu podal žalobca v zákonnej lehote sťažnosť, o ktorej rozhodol prokurátor Okresnej prokuratúry Košice-okolie uznesením sp. zn. 1Pv/598/2012 z 13. decembra 2012 tak, že túto zamietol. Uznesením Generálneho prokurátora Slovenskej republiky sp. zn. IV PZ 66/13-6 z 12. júna 2013, dourčeným jeho obhajcovi JUDr. A. H. 20. augusta 2013 bolo podľa § 363 ods. 1, § 366 ods. 1, 2 a § 367 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku konštatované porušenie zákona v neprospech žalobcu označeným uznesením prokurátora, ako aj konaním, ktoré mu predchádzalo. Generálny prokurátor preto zrušil uznesenie prokurátora, ako aj označené uznesenie vyšetrovateľa. V dôsledku trestných stíhaní bolo voči žalobcovi začaté aj disciplinárne konanie vo veci prepustenia zo služobného pomeru príslušníka PZ SR podľa § 192 ods. 1 písm. e) zák. č. 73/1998 Z. z. pre porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti s tým, že jeho ponechanie v služobnom pomere príslušníka PZ, by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. V snahe predísť ďalšej systematickej a cielenej perzekúcii na základe vykonštruovaných nepravdivých a nezákonných obvinení s vopred známym výsledkom v podobe jeho prepustenia zo služobného pomeru, žalobca sám požiadal o uvoľnenie zo služobného pomeru, na základe čoho bol zo služobného pomeru príslušníka PZ uvoľnený dňom 30. novembra 2012. V súvislosti s týmito nezákonnými rozhodnutiami orgánov činných v trestnom konaní, si teda žalobca uplatnil nárok na náhradu škody pozostávajúcej z trov právneho zastúpenia, ktoré uhradil svojmu zvolenému obhajcovi v trestnom konaní, a tiež nemajetkovú ujmu v sume 20.000,- €. Uviedol, že nezákonné trestné stíhanie jeho osoby malo zásadný dopad na jeho rodinu a pracovný život, a vo výraznej miere poškodilo jeho dobrú povesť. Rovnako tak sa dotklo jeho rodinných príslušníkov. Vykonštruované a nezákonné trestné stíhanie jeho osoby viedlo k v zásade vynútenému požiadaniu uvoľnenia zo služobného pomeru príslušníka PZ po takmer 20 rokoch v službe. V čase, kedy došlo pod tlakom vnútorného šetrenia, k tomu, že bol prinútený požiadať o uvoľnenie zo služobného pomeru, bol policajtom, ktorý dôsledným a iniciatívnym plnením služobných úloh, mal vytvorené podmienky na kariérny rast, a ďalší rozvoj svojej profesionálnej úrovne, o čom najlepšie svedčí jeho osobný spis. Svoju budúcnosť spájal s prácou v polícii SR, a teda vynútený odchod zásadným spôsobom otriasol s jeho životnými istotami. Aj keď sám požiadal o uvoľnenie zo služobného pomeru, táto žiadosť bola podaná v čase, kedy už bolo celkom zrejmé, že cieľom vykonštruovaných a nezákonných obvinení jeho osoby, je práve skončenie jeho pôsobenia v PZ. Systematicky boli voči jeho osobe vznášané nepravdivé obvinenia, dokonca boli zložkami SKIS vyhľadávané a kontaktované osoby, zväčšia závadové osoby, ktoré v rámci služobného pomeru žalobca riešil, a tieto boli výslovne nabádané, aby voči nemu podávali trestné oznámenia, a aby v začatých konaniach svedčili proti nemu. Za danej situácie bolo pre neho psychicky neúnosné zotrvať v policajnom zbore. Navyše, v tom čase splácal pôžičku, ktorú by bez výsluhového dôchodku a odchodného nemal žiadnu šancu uhrádzať. Ďalej, mu boli zadržané civilné zbrojné preukazy, a odňaté zbrane, a bez zbrojného preukazu nemal žiadnu možnosť zamestnať sa a profesijne realizovať v oblasti, v ktorej doposiaľ profesionálne pôsobil, teda v bezpečnostných zložkách alebo SBS, alebo detektívnych službách, ani ako mestský policajt, alebo v zbore väzenskej a justičnej stráže, kde si aj dal žiadosť po vrátení zbrojného preukazu, avšak táto bola bez udania dôvodu zamietnutá, napriek tomu, že spĺňal všetky predpoklady i nad rámec bodov žiadosti, ako sú Osvedčenie kurzu cvičiteľa policajného zboru, sebaobrana, Osvedčenie tonfa, teleskop, zbrojný preukaz, atď.

2. Pred odchodom z policajného zboru jeho príjem predstavoval 900,- € netto, po odchode bol jeho jediným príjmom výsluhový dôchodok v sume 480,- €. V dôsledku nezákonných obvinení bol bez práce až do februára 2015, odkedy pracuje na dohodu pre spoločnosť Kolonial Košice, a.s. v Medzeve, a jeho čistý príjem je 603,- €. Nezákonné trestné stíhanie jeho osoby tiež vyvolalo odmietavé a negatívne reakcie bývalých kolegov z PZ, ktorí sa s ním prestali kontaktovať, aj v súkromí, a bol narušený aj jeho spoločenský život, ako aj život jeho rodiny. Trestné stíhanie jeho osoby pre skutky, ktorých sa mal dopustiť práve v spojitosti s výkonom služby v policajnom zbore, zásadným spôsobom zasiahlo do jeho vzťahov s priateľmi z okruhu kolegov, viedlo k narušeniu vzájomnej dôvery, a prerušeniu dlhoročných vzťahov. Informácia o tom, že je trestne stíhaný, a že už nie je príslušníkom PZ, viedla aj k stupňujúcim sa tlakom zo strany medzevských rómov na jeho osobu, ako aj jeho rodinu, k vyhrážkam a verbálnym útokom. Keďže išlo o obyvateľstvo mesta i okolitých obcí, vo vzťahu ku ktorým si pomerne často plnil predtým svoje služobné úlohy. Trestné stíhanie malo negatívny dopad aj na manželku žalobcu, pokiaľ ide o jej pracovné podmienky, a taktiež aj na syna žalobcu, ktorý bol rovnako tak rovesníkmi verbálne atakovaný, že má otca kriminálnika, a že skončí v base. Následkom týchto atakov a tlakov, ktoré ako dieťa neunesol, ukončil aktívnu hráčsku hokejovú kariéru v doraste HC Košice v roku 2015, kde hral od 3. ročníka ZŠ, a skončil po 1. ročníku na športovom gymnáziu. Nezákonné stíhanie jeho osoby trvalo počas jedného celého roka, kedy však boli zo strany SKIS produkované ďalšie pokusy o rozšírenie

obvinení jeho osoby, čo viedlo k neustálemu pocitu neistoty a obáv z ďalšieho šikanovania, a tiež k narastaniu nedôvery voči štátu a jeho orgánom.

3. Žalobca k žalobe pripojil aj listinné dôkazy, a to: Uznesenie Generálnej prokuratúry SR zo dňa 12. júna 2013 č. k. IV Pz 66/13-6, Čiastočné postúpenie žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody od Ministerstva vnútra SR z 14.10.2015, kde sa uvádza, že dňa 14.9.2015 bola doručená Žiadosť žalobcu o predbežné prerokovanie nároku, adresovaná Generálnej prokuratúre SR, List z Generálnej prokuratúry SR zo dňa 25.11.2015, ktorým bola Žiadosť o prerokovanie predbežného nároku opätovne postúpená Ministerstvu vnútra SR, Opätovné čiastočné postúpenie žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody od Ministerstva vnútra SR adresovanú Generálnej prokuratúre SR zo dňa 19.1.2016, List z Generálnej prokuratúry SR adresovaný Advokátskej kancelárii JUDr. Peter Molitoris, PhD. zo dňa 2.3.2016, tiež Opätovné čiastočné postúpenie žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 17.2.2016 od Ministerstva vnútra SR adresovanú Generálnej prokuratúre SR, fotokópia Podacieho lístka zo dňa 11.9.2015 adresovaná Ministerstvu vnútra SR.

4. Žalovaná 1. Slovenská republika zastúpená Ministerstvom vnútra SR sa k žalobe vyjadrila podaním doručeným súdu dňa 6.4.2017 a navrhla, aby súd žalobu v celom rozsahu zamietol. Uviedla, že žalobca dňa 14.9.2015 doručil Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky Žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody vo výške 647,52 €, náhradu ušlého platu vo výške 8.100,- €, a náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 19.000,- €. Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky listom zo dňa 14.10.2015 žiadosť žalobcu v časti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody vo výške 357,73 €, náhradu ušlého platu vo výške 8.100,- €, a náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 19.000,- € v zmysle ust. § 4 ods. 3 a ust. § 15 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. postúpilo na vybavenie Generálnej prokuratúry SR. Ministerstvo vnútra SR zostala na vybavenie žiadosti žalobcu v časti o zaplatenie náhrady škody vo výške 284,84 €, t. j. škoda pozostávajúca z trov právneho zastúpenia v trestnom konaní pod sp. zn. SKIS-89/BKOK-V-2012. Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky odpovedalo žalobcovi na jeho Žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a v odpovedi bolo žalobcovi oznámené, že žiadosť v rozsahu, v ktorom ju prerokovalo Ministerstvo vnútra SR, považuje za nedôvodnú a preto jej nie je možné vyhovieť. Ministerstvo vnútra SR v súlade s ust. § 4 ods. 1 písm. b, f zák. č. 514/2003 Z. z. postúpilo dňa 14.10.2015 Žiadosť žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody v časti týkajúcej sa konania pod sp. zn. SKIS-37/OISV-SV-2012 Generálnej prokuratúry SR. Teda, v časti o predbežné prerokovanie nároku vo výške 357,73 €, ušlého platu vo výške 8.100,- €, a nemajetkovej ujmy vo výške 19.000,- €. Ministerstvo vnútra SR poukázalo na to, že v danej veci nie je orgánom príslušným konať v mene Slovenskej republiky, čo potvrdzuje aj judikatúra súdov Slovenskej republiky, pretože vo veci náhrady škody koná Ministerstvo vnútra SR v mene štátu len vtedy, ak sú kumulatívne splnené obe zákonné podmienky podľa ust. § 4 ods. 1 písm. b) zák. č. 514/2003 Z. z. Vzhľadom na uvedené zastáva názor, že súd má konať s Generálnou prokuratúrou SR ako orgánom oprávneným zastupovať štát v danom prípade, nakoľko v danej veci bolo uznesením vyšetrovateľa Ministerstva vnútra Slovenskej republiky vznesené obvinenie proti žalobcovi pre prečin nebezpečného vyhrážania dňa 9.11.2012 sp. zn. SKIS-37/OISV-SV-2012, proti ktorému žalobca podal sťažnosť. Prokurátor Okresnej prokuratúry Košice-okolie uznesením zo dňa 13.12.2012 sp. zn. 1Pv 598/2012 zamietol sťažnosť žalobcu ako nedôvodnú.

5. Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky ďalej vo svojom vyjadrení vznieslo aj námietku premlčania, a poukázalo na to, že rozhodnutím, ktorým bolo zrušené právoplatné rozhodnutie o obvinení žalobcu, bolo doručené žalobcovmu právnenému zástupcovi dňa 20. augusta 2013. Žalobca doručil dňa 14.9.2015 Ministerstvu vnútra SR Žiadosť o predbežné prerokovanie nároku, pričom navzájom táto žiadosť o predbežné prerokovanie nároku bola postupovaná z Ministerstva vnútra SR na Generálnu prokuratúru SR a späť, a Ministerstvo vnútra SR odpovedalo žalobcovi na jeho žiadosť odpoveďou, ktorá bola žalobcovi doručená 7.12.2015. Žalobca podal žalobu na súd až 15.2.2017. Taktiež žalovaná 1. poukázala na to, že žalobca požaduje v predmetnom konaní náhradu škody vo výške 284,84 €, ktoré mu však vznikli v konaní pod sp. zn. SKIS-89/BKOK-V-2012 na základe faktúry č. 6/2014, pričom sám žalobca uvádza, že trestné konanie vedené pod touto spisovou značkou nie je predmetom tohto konania. Navyše túto časť Žiadosti žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody v uvedenej výške už prerokovalo Ministerstvo vnútra SR. Žalovaná v 1. rade poukázala aj na to, že žalobca si v Žiadosti o predbežné prerokovanie nároku žiadal priznať náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 19.000,- €, avšak v žalobe žiada nemajetkovú ujmu vo výške 20.000,- €, čo je v rozpore s ust. § 16 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z. z. Zároveň, poukázala na to, že v danom prípade absentuje príčinná súvislosť medzi nezákonným

rozhodnutím a nemajetkovou ujmu, pretože tá musí byť priama bezprostredná a nesprostredkovaná, a musí byť s istotou preukázaná. Pričom žalobca je zaťažený dôkazným bremenom.

6. Žalovaná 1. predložila súdu aj listinné dôkazy, a to Predbežné prekovenie nároku na náhradu škody - odpoveď zo dňa 27.11.2015 s doručenkou do vlastných rúk právneho zástupcovi žalobcu, Návrh na predbežné prejednanie nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy podľa zák. č. 514/2003 Z. z. prijatý na Ministerstvo vnútra SR dňa 14.9.2015, Faktúru č. 6/2014 Odmeny a výdavky za advokátske úkony zo dňa 9.10.2014.

7. Žalovaná 2., t. j. Slovenská republika - zastúpená Generálnou prokuratúrou SR sa k žalobe vyjadrila podaním doručeným súdu dňa 3.5.2017, a tiež navrhla, aby súd žalobu v celom rozsahu zamietol. Uviedla, že v danom prípade je Generálna prokuratúra SR neoprávnene označená na strane žalovanej, nakoľko žalobca v žalobe uvádza, že nárok na nemajetkovú ujmu si uplatňuje v dôsledku oboch trestných stíhaní, ktoré boli proti obvinenému vedené. No zároveň náhradu nemajetkovej ujmy odôvodňuje predovšetkým skončením služobného pomeru v Policajnom zbore SR, k čomu „bol prinútený“ v dôsledku jeho trestného stíhania. Žalobca podal žiadosť o prepustenie zo služobného pomeru dňa 28.9.2012, a bezprostredne po podaní tejto žiadosti nasledovalo trestné stíhanie v trestnej veci zneužívania právomoci verejného činiteľa. Trestné stíhanie v trestnej veci nebezpečného vyhrážania sa proti obvinenému uskutočnilo až následne. Z uvedeného je zrejmé, že dôvodom skončenia služobného pomeru žalobcu, ktoré je žalobcom označované za titul nemajetkovej ujmy bolo trestné stíhanie vo veci zneužívania právomoci verejného činiteľa, a nie trestné stíhanie vo veci nebezpečného vyhrážania. Žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody vzťahujúcej sa na trestné stíhanie vo veci zneužívania právomoci verejného činiteľa, si ponechalo na priame vybavenie Ministerstvo vnútra SR. Keďže uplatňovaná nemajetková ujma z trestného stíhania v trestnej veci zneužívania právomoci verejného činiteľa, z ktorého uplatňovaná škoda si ponechalo na priame vybavenie Ministerstvo vnútra SR, Generálna prokuratúra SR nie je orgánom, ktorý by o žiadosti mohol v mene štátu konať s poukazom na ust. § 4 ods. 1 písm. m) zák. č. 514/2003 Z. z. Pokiaľ ide o nárok na náhradu škody spočívajúci v náhrade nákladov vynaložených na právnu pomoc obhajcu, poukázala žalovaná v 2. rade na to, že sťažnosť obvineného proti uzneseniu o vznesení obvinenia bola zamietnutá 13.12.2012, a prevažná časť uplatňovaného nároku na náhradu škody spočíva v nákladoch vynaložených na právnu pomoc obhajcu za úkony, ktoré sa uskutočnili predtým ako prokurátorka sťažnosť obvineného proti uzneseniu o vznesení obvinenia zamietla, teda do 13.12.2012, resp. potom, ako prokurátorka zamietla sťažnosť obvineného proti uzneseniu o vznesení obvinenia sa uskutočnil len 1 úkon. Z toho vyplýva, že na konanie v mene štátu aj vo veci nároku na náhradu škody spočívajúcej v nároku na náhradu nákladov vynaložených na právnu pomoc obhajcu, je príslušné Ministerstvo vnútra SR. Ďalej je potrebné poukázať na to, že uznesenie o vznesení obvinenia vyšetrovateľa SKIS v trestnej veci nebezpečného vyhrážania, bolo zrušené práve generálnym prokurátorom, a to bez ohľadu na to, že prokurátor Okresnej prokuratúry zamietol sťažnosť žalobcu proti uzneseniu o vznesení obvinenia. Nápravu nezákonnosti v trestnej veci, teda uskutočnila práve Generálna prokuratúra, a je nelogické, aby následne vo veci náhrady konala v mene štátu, len preto, že neodstránila nezákonnosť spôsobenú povereným príslušníkom policajného zboru.

8. Žalovaná 2. ďalej poukázala aj na to, že, ak by aj Generálna prokuratúra SR mala byť zodpovedná za prípadnú škodu spôsobenú žalobcovi uznesením o vznesení obvinenia, ktoré žalobca považuje za nezákonné, je nevyhnutné poukázať na rozhodnutie Ústavného súdu SR č. k. II. ÚS 163/2013-50, v ktorom sa uvádza, že uznesenie o vznesení obvinenia nemožno automaticky považovať za nezákonné, len z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní trestného činu sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila. Taktiež poukázala aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 201/2007 z 30.7.2008, z ktorého vyplýva, že orgány činné v trestnom konaní zákonným konaním v rámci trestného konania nemôžu neoprávnene zasiahnuť do fyzickej osoby, a teda fyzickej osobe následne ani nemôže vzniknúť nárok na náhradu škody, keďže nedošlo k neoprávnenému zásahu do jej osobnosti. Za nezákonné nemôže byť automaticky považované každé začatie trestného stíhania, resp. každé vznesenie obvinenia, ktoré nevedlo k právoplatnému odsúdeniu obvineného, resp. obžalovaného bez posúdenia a zohľadnenia osobitosti trestného prípadu - totožný názor zaujal aj Okresný súd Bratislava I v rozsudku z 9.5.2016 č. k. 10C/108/2011.

9. Žalovaná 1. SR - Ministerstvo vnútra SR zaujala stanovisko k vyjadreniu žalovanej 2., že táto nie je v danej právnej veci orgánom príslušným konať v mene Slovenskej republiky, a to podaním doručeným

súdu dňa 13.6.2017. Žalovaná 1. SR - Ministerstvo vnútra SR v tomto vyjadrení uviedla, že podľa jej názoru Ministerstvo vnútra SR nie je v danej právnej veci orgánom príslušným konať v mene Slovenskej republiky, a to z dôvodu, že Ministerstvo vnútra SR vo veci náhrady škody koná v mene štátu, len vtedy, ak sú kumulatívne splnené obe zákonné podmienky podľa ust. § 4 ods. 1 písm. b) zák. č. 514/2003 Z. z. Tú skutočnosť, že Ministerstvo vnútra SR nie je v danej právnej veci orgánom príslušným konať v mene SR potvrdzuje aj judikatúra súdov SR, napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 14.10.2015 sp. zn. 8Cdo 289/2014, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 26.2.2014 sp. zn. 17Cdo/984/2013, uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 20.3.2014 sp. zn. 3Co/377/2013. V danom prípade má žalovaný v 1. rade za to, že súd má konať iba s Generálnou prokuratúrou SR ako orgánom zastupovať štát.

10. Podaním doručeným súdu dňa 23.6.2017 nazvaným ako Replika k vyjadreniam žalovaných sa vyjadril žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu k vyjadreniam žalovanej 1. a 2. Žalobca poukázal na to, že svoj nárok si v predsúdnom konaní podľa § 15 zák. č. 514/2003 Z. z. uplatňoval primárne voči žalovanej 1. vychádzajúc zo skutočnosti, že Generálna prokuratúra SR zrušila uznesenie vyšetrovateľa, ako nezákonné. Dôsledkom nejednoznačného výkladu však vo vzťahu k jeho osobe bolo, že po stránke meritórnej sa jeho návrhom v súlade s týmto citovaným ust. § 15 nezaoberal ani jeden zo žalovaných orgánov, keďže, ani jeden z orgánov sa nepovažoval za príslušného v tejto veci konať za štát. Nikdy, teda nedošlo k meritórnemu prerokovaniu nárokov, ktoré tvoria predmet tejto žaloby, preto uplatnenie náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 20.000,- € nie je v rozpore s § 16 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z. z. Zákon totiž limituje uplatnenie nároku vo výške, v akej bol predbežne prerokovaný. S ohľadom na vyššie uvádzaný spor o príslušnosť, však nárok žalobcu nikdy nebol meritórne predbežne prerokovaný. Žalovaná 1. ho neprejednála, ale postúpila žalovanej 2. a táto žalobcovi explicitne oznámila, že nárok neprejedná. Žalobca je teda toho názoru, že výška uplatneného nároku nie je v rozpore s citovaným ustanovením. Pokiaľ ide o námietku premičania vznesenú žalovanou 1., poukázal žalobca na ust. § 19 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z. z., podľa ktorého, lehota neplynie počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15 odo dňa podania žiadosti, až do skončenia prerokovania, najdlhšie však počas 6 mesiacov. Prerokovanie jeho žiadosti sa skončilo až oznámením Generálnej prokuratúry o tom, že jeho nárok neprerokuje, keďže sa nepovažuje za príslušnú. O tom, že jeho žiadosť nebude prerokovaná nikým, a teda, že predbežné prerokovanie je potrebné považovať za skončené, sa dozvedel až z listu žalovanej 2. z 10.3.2016. O jeho nároku, sa teda rozhodovalo od 11.9.2015 do 10.3.2016, t. j. do doručenia posledného stanoviska Generálnej prokuratúry. Počas tejto doby premlčacia lehota neplynula, a žaloba, je preto podaná včas, pred uplynutím zvyšku prerušenej premlčacej doby. K otázke o nezákonnosti uznesenia o vznesení obvinenia namietanú žalovanou 2., poukázal žalobca na samotný výrok zrušujúceho uznesenia Generálneho prokurátora IV Pz 66/13-6 z 12.6.2013, ale aj na obsah jeho odôvodnenia. Z jeho obsahu je zrejmé, že podľa názoru generálneho prokurátora zistený skutkový stav dostatočným spôsobom neodôvodňoval zákonnú možnosť postupu podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku vo vzťahu k jeho osobe, nielen v čase vydania uznesenia, ale ani neskôr. Generálny prokurátor, však za nezákonný označil prakticky celý procesný postup vedúci k vzneseniu obvinenia, vypočutie niektorých svedkov, vymedzenie skutkovej vety uznesenia, nenaplnenie subjektívnej stránky trestného činu, a podobne. Generálny prokurátor zároveň konštatoval zásadné pochybenie a nezákonnosť v postupe prokurátora Okresnej prokuratúry Košice-okolie, keďže tento mal podľa názoru generálneho prokurátora vyhovieť jeho sťažnosti proti obvineniu, a mal uznesenie o vznesení obvinenia zrušiť. Nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia, ako aj uznesenia prokurátora Okresnej prokuratúry Košice-okolie bola jednoznačne konštatovaná citovaním uznesením generálneho prokurátora z 12.6.2013, a uvedené rozhodnutia boli v dôsledku ich nezákonnosti aj zrušené. V danom prípade teda nedošlo k zastaveniu trestného stíhania, ale k zrušeniu napadnutých rozhodnutí pre porušenie zákona v neprospech žalobcu.

11. Žalobca ďalej poukázal na to, že sa nestotožňuje s názorom žalovanej 2., že ním uplatňovaný nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, sa viaže iba na vec vedenú pod sp. zn. SKIS-89/BKOK-V-2012, ktorá bola iba primárnym impulzom, pre ktorý požiadal o uvoľnenie zo služobného pomeru v obavách, pred ďalšou šikanou a účelovými obvineniami jeho osoby. Žalobca poukázal na to, že na náklade jeho žiadosti, bol uvoľnený zo služobného pomeru až dňom 30.11.2012, avšak už 14.11.2012 bolo voči nemu začaté konanie o prepustenie zo služobného pomeru pod sp. zn. ORPZ-KS-KP-1483/001/2012, a to práve na základe skutkových okolností, ktoré tvorili základ v poradí druhého nezákonného obvinenia žalobcu vo veci pod sp. zn. SKIS/37-OISV-SV-2012 (nebezpečné vyhrážanie), kde bol obvinený už 9.11.2012, teda ešte ako príslušník PZ v služobnom pomere. Obvinenie vo veci sp. zn. SKIS-89/BKOK-V-2012, bolo voči žalobcovi zrušené uznesením prokurátora OP Košice II sp. zn. 1Pv

546/12-6 z 25.10.2012. Pokiaľ by teda, jediným dôvodom odchodu žalobcu z policajného zboru malo byť v poradí prvé trestné stíhanie vedené pod sp. zn. SKIS-89/BKOK-V-2012, mohol žalobca po zrušení jeho obvinenia už 25.10.2012, resp. 30.10.2012, kedy bolo uznesenie doručené jeho obhajcovi, vziať svoju žiadosť o uvoľnenie späť v súlade s § 191 zák. č. 73/1998 Z. z. Všetky skutočnosti, ktoré pri odôvodnení svojho nároku na náhradu nemajetkovej ujmy žalobca uviedol v žalobe, sa preto v plnej miere vzťahujú najmä na jeho trestné stíhanie pod sp. zn. SKIS-37/OISV-SV-2012, ktorého nezákonnosť tvorí základ nárokov uplatnených touto žalobou. Navyše trestné stíhanie sa v tejto veci podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku viedlo už od 20.6.2012, o čom bol ako príslušník PZ z dôveryhodných zdrojov informovaný, a teda vedomosť o pripravovanom účelovom a vykonštruovanom obvinení jeho osoby, už mal v čase pred podaním žiadosti o uvoľnenie zo služobného pomeru. Pokiaľ ide o námietku žalovanej 1. týkajúcu sa nároku na náhradu škody vo výške 284,84 € žalobca uviedol, že tento nárok sa skutočne viaže k trestnému konaniu pod sp. zn. SKIS-89/BKOK-V-2012, a teda správne mal byť v žalobe uplatnený nárok na náhradu škody vo výške 357,73 €, na základe faktúry za právnu pomoc poskytovanú JUDr. Dušanom Hudákom pod č. 5/2014 z 9.10.2014. Preto navrhol, aby súd podľa § 139 a nasledujúce CSP pripustil zmenu žaloby. Zároveň navrhol na preukázanie ním tvrdených skutočností týkajúcich sa negatívnych dopadov nezákonných trestných stíhaní na jeho osobu a jeho rodinu, aby súd vo veci vypočul svedkov, a to O. J., O. J., W. J., K. D. O. N. R..

12. Toto podanie žalobca doplnil ešte podaním doručeným súdu dňa 3.7.2017, ku ktorému priložil aj listinné dôkazy, a to: Príkaz na úhradu zo Slovenskej sporiteľne, a.s. na sumu 357,73 € zo dňa 4.11.2014, Faktúru č. 5/2014 zo dňa 9.10.2014, Personálny rozkaz riaditeľa OR PZ v Košiciach-okolie zo dňa 14.11.2012, ktorým bol uvoľnený žalobca zo služobného pomeru príslušníka PZ dňom 30.11.2012.

13. Žalovaná 2. podaním doručeným tunajšieho súdu dňa 7.7.2017 zotrvala na všetkých svojich tvrdeniach, ktoré uviedla vo vyjadrení žalobe a nad rámec k vyjadreniu žalovanej 1. poukázala na § 4 ods. 1 písm. m) zák. č. 514/2003 Z. z.. Uviedla, že žiadosť žalobcu o predbežné prerokovanie nároku bola podaná na Ministerstvo vnútra SR, a preto Generálna prokuratúra SR, nie je orgánom, ktorý by mal v predmetnej veci konať v mene Slovenskej republiky. Žalobca si uplatňuje nielen náhradu škody vzniknutej v trestnom konaní, ale aj náhradu ušlého platu, a náhradu nemajetkovej ujmy, pričom najmä náhradu ušlého platu, ale aj nemajetkovej ujmy odôvodňuje skončením služobného pomeru v Policajnom zbore SR, ku ktorému došlo (ako uvádza) v dôsledku oboch trestných stíhaní. Trestné stíhanie pre prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa, z ktorého vzniknutú škodu si na riešenie ponechalo Ministerstvo vnútra SR, nasledovalo bezprostredne po prepustení zo služobného pomeru, a teda práve toto trestné stíhanie možno považovať za dôvod skončenia jeho služobného pomeru, a teda ako aj jeden z titulov náhrady ušlého platu a nemajetkovej ujmy. Trestné stíhanie pre prečin nebezpečného vyhrážania bolo totiž vykonávané až následne. Keďže, všetky tri zložky uplatňovanej náhrady škody vychádzajú z oboch trestných stíhaní, je logicky najmä z trestného stíhania pre prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa, z ktorého uplatňovanú škodu si ponechalo na priame vybavenie Ministerstvo vnútra SR, a Žiadosť na predbežné prerokovanie nároku bola podaná na Ministerstvo vnútra SR, preto Generálna prokuratúra SR nie je orgánom, ktorý by mal v predmetnej veci konať v mene Slovenskej republiky. Zároveň poukázal na to, že práve generálny prokurátor Slovenskej republiky bol ten, kto zrušil uznesenie o vznesení obvinenia vyšetrovateľa, ktorým bolo žalobcovi vznesené obvinenie za prečin nebezpečného vyhrážania, ktoré podľa § 360 ods. 1. 2 Trestného zákona žalobca považuje za nezákonné, a z titulu ktorého si uplatňuje nárok na náhradu škody. Je teda absurdné, aby Generálna prokuratúra SR niesla následok žalobcom uvádzaného trestného stíhania, keď práve tá žalobcom uvádzanú nezákonnosť odstránila.

14. Žalovaná 1. v podaní doručenom súdu dňa 21.8.2017 opätovne tvrdila, že súd má podľa § 4 ods. 1 písm. b) zák. č. 514/2003 Z. z. konať iba s Generálnou prokuratúrou SR, ako orgánom oprávneným zastupovať štát podľa ust. § 4 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. Taktiež uviedla, že zotráva aj na vznesenej námietke premičania. Žalobca hodnoverným spôsobom v konaní nepreukázal, kedy mu bolo doručené rozhodnutie, ktorým bolo zrušené právoplatne rozhodnutie o obvinení žalobcu, a tiež nepreukázal, kedy mu bolo doručené stanovisko Generálnej prokuratúry SR.

15. Generálna prokuratúra SR doručila súdu dňa 2.3.2018 odpoveď na výzvu súdu zo dňa 22.2.2018, v ktorej uviedla, že uznesenie Generálneho prokurátora SR sp. zn. IV PZ 66/2013/1000-6 z 12.6.2013, ktorým podľa § 363 ods. 1, 366 ods. 1, 2 a § 367 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku bolo zrušené obvinenie žalobcovi, bolo doručené obhajcovi obvineného S.. A.Š. H. dňa 20.8.2013, pričom predmetné

uznesenie prevzal podľa doručky jeho splnomocnenec. V prílohe tohto vyjadrenia bola súdu doručená aj fotokópia predmetnej doručky. Podaním doručeným súdu dňa 8.3.2018 žalovaná 2. súdu doručila aj uznesenie Generálnej prokuratúry SR z 12.6.2013 č. k. IV PZ 66/13-6 s pripojenou doručkou.

16. Uznesením zo dňa 29.3.2018 sp. zn. 41C/5/2017 Okresný súd Košice I ustálil, že v predmetnej veci za žalovanú Slovenskú republiku je orgánom konajúcim v mene štátu Generálna prokuratúra SR v zmysle ust. § 4 ods. 1 písm. b), f) zák. č. 514/2003 Z. z., preto v ďalšom konaní už súd nebude konať s Ministerstvom vnútra SR. V odôvodnení tohto uznesenia súd uviedol, že pri rozhodovaní vychádzal jednak z ust. § 4 ods. 1 písm. b), f) zák. č. 514/2003 Z. z., a tiež z ustálenej judikatúry súdov v danej problematike najmä z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 8Cdo/289/2014 z 14.10.2015, rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/217/2017 z 29.11.2017, rozsudku Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 10Co/702/2015, z 30.6.2016, z rozsudku Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 9Co/235/2016, z 10.11.2016. Na to, aby bolo orgánom konajúcim v mene štátu Ministerstvo vnútra SR musia byť splnené kumulatívne obe podmienky ustanovené v § 4 ods. 1 písm. b) zák. č. 514/2003 Z.z. a to, že 1. prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru alebo povereného príslušníka Policajného zboru a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu alebo 2. vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru nekonal na základe záväzného pokynu prokurátora. V danom prípade prokurátor zamietol sťažnosť žalobcu proti uzneseniu vyšetrovateľa PZ o vznesení obvinenia, preto už prvá podmienka na to, aby bolo orgánom konajúcim v mene štátu Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky nie je splnená. Preto podľa ust. § 4 ods. 1, písm. f) cit. zák., je orgánom konajúcim v mene štátu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky.

17. Na základe takto ustáleného orgánu konajúceho v mene štátu a vykonaného dokazovania súd rozhodol vo veci rozsudkom č. k. 41C/5/2017-225 zo dňa 31.1.2019. Voči tomuto rozsudku podala odvolanie žalovaná Slovenská republika, za ktorú konala Generálna prokuratúra SR a Krajský súd v Košiciach uznesením sp. zn. 6Co/181/2019 zo dňa 22.6.2020 zrušil rozsudok súdu prvého stupňa v spojení s dopĺňacím rozsudkom zo dňa 11.4.2019 č. k. 41C/5/2017-268 a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Z ods. 25. odôvodnenia citovaného uznesenia vyplýva, že prvostupňový súd síce správne postupoval, keď v priebehu konania pokračoval v konaní s jedným štátnym orgánom ako zástupcom Slovenskej republiky, avšak jeho rozhodnutie o tom, kto má konať v prejednávanej veci v mene Slovenskej republiky je nesprávne. V ods. 34. odôvodnenia citovaného uznesenia Krajský súd v Košiciach uviedol, že v ďalšom konaní po vrátení veci bude povinnosťou súdu odstrániť vadu zastúpenia žalovaného tak, že bude konať so Slovenskou republikou ako žalovanou, v mene ktorej koná Ministerstvo vnútra SR vzhľadom na ust. § 4 ods. 1 písm. b) zák. č. 514/2003 Z. z. v platnom znení, pričom v novom rozhodnutí súd rozhodne opätovne o trovách celého konania, vrátane trov odvolacieho konania.

18. V súlade s intenciami tohto zrušujúceho uznesenia a po vrátení veci súd postupoval v naznačenom smere. Vyzval žalovanú SR, zastúpenú Ministerstvom vnútra SR, aby sa vyjadrila k veci ako orgán, ktorý zastupuje Slovenskú republiku v tomto konaní. Ministerstvo vnútra SR vo svojom vyjadrení zo dňa 7.1.2021 zotrvalo aj napriek rozhodnutiu Krajského súdu v Košiciach, na svojej doterajšej argumentácii, že orgánom zastupujúcim Slovenskú republiku v rámci tohto konania je Generálna prokuratúra SR. Ministerstvo vnútra SR opätovne tvrdilo, že nie je v danej právnej veci orgánom príslušným konať v mene Slovenskej republiky, a poukázalo na judikatúru súdov Slovenskej republiky, napr. rozsudok NS SR z 14.10.2015 sp. zn. 8Cdo 289/2014, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 26.2.2014 sp. zn. 17Cdo/984/2013, či uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 20.3.2014 sp. zn. 3Co/377/2013. Ministerstvo vnútra zdôraznilo, že vo veci náhrady škody koná v mene štátu len vtedy, ak sú kumulatívne splnené obe zákonné podmienky podľa ust. § 4 ods. 1 písm. b) zák. č. 514/2003 Z. z., a zastáva názor, že súd má konať s Generálnou prokuratúrou SR, ako orgánom oprávneným zastupovať štát podľa ust. § 4 ods. 1 citovaného zákona. Zároveň Ministerstvo vnútra SR trvalo aj na námietke premlčania, ktorú vznieslo vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 30.3.2017. Ministerstvo vnútra ďalej namietalo, že príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a škodou musí objektívne existovať, a musí byť vždy s istotou preukázaná, pričom žalobca je zaťažený dôkazným bremenom s poukazom na zák. č. 514/2003 Z. z.. V danom prípade podľa názoru žalovanej žalobca neuniesol dôkazné bremeno týkajúce sa preukázania zákonných predpokladov. Žalovaná poukázala na žiadosť žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, z ktorej vyplýva, že žalobca sa domáhal prerokovania náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 19.000,- €, pričom v žalobe sa domáha od žalovanej náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 20.000,- €, čo je v rozpore s ust. § 16 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z. z. Pokiaľ ide o

nemajetkovú ujmu, musí byť okrem súčasného naplnenia všetkých troch základných predpokladov pre priznanie nemajetkovej ujmy, a to nezákonné rozhodnutie, nemajetková ujma a kvalifikovaná príčinná súvislosť medzi rozhodnutím a ujmou, zrejme, že samotné konštatovanie porušenie práva je nedostačujúce. Táto príčinná súvislosť musí byť objektívne preukázaná, musí byť priama, a nie sprostredkovaná. V tejto súvislosti poukázala žalovaná na uznesenie NS SR sp. zn. 6Cdo/11/2010 zo dňa 31.1.2012, uznesenie ÚS SR sp. zn. II. ÚS 467/08 z 16.12.2008, a tiež uznesenie ÚS SR sp. zn. I. ÚS 285/2018 zo dňa 15.8.2018. Žalovaná mala za to, že neboli splnené základné predpoklady na vznik zodpovednosti žalovanej za škodu spôsobenej orgánom pri výkone verejnej moci, a preto žalobu považuje za nedôvodnú, a navrhla ju zamietnuť v celom rozsahu.

19. Žalobca k tomuto vyjadreniu zaujal stanovisko doručené súdu dňa 15.3.2021 a uviedol, že je zrejme, že žalovanou je v predmetnom prípade Slovenská republika, pričom za túto koná tak Generálna prokuratúra, ako aj Ministerstvo vnútra SR, a preto z pohľadu osoby, do ktorej v základných práv a slobôd bolo zasiahnuté nezákonným trestným stíhaním vedeným Slovenskou republikou, je nepochopiteľné, ak výkladom právneho predpisu nie je možné dospieť, ani len k tomu, kto bude pri vyvodzovaní zodpovednosti voči štátu, tento štát zastupovať. Uviedol, že sa stotožnil s pôvodným posúdením okresného súdu, ktorý ustálil ako orgán konajúci v mene štátu Generálnu prokuratúru SR, preto uznesenie Krajského súdu považoval žalobca v tomto smere za prekvapujúce a vedúce k ďalšiemu predĺžovaniu konania, keďže je zrejme, že Ministerstvo vnútra SR odmieta naďalej niesť zodpovednosť za túto škodu a nemajetkovú ujmu, ktorá mu vznikla v dôsledku tohto nezákonného rozhodnutia. Pokiaľ ide o námietku premlčania, poukázal na svoje skoršie vyjadrenia, kedy požiadal o predbežné prerokovanie svojho nároku na náhradu škody Ministerstvo vnútra SR, pričom spor o príslušnosť na predbežné prerokovanie medzi Ministerstvom vnútra SR a Generálnou prokuratúrou SR nemal pre žalobcu žiadne meritórne rozuzlenie, a nemá ho ani doposiaľ. Ministerstvo vnútra SR aj napriek rozhodnutiu Krajského súdu má za to, že nie je oprávneným konať v mene Slovenskej republiky v predmetnej veci. Prerokovanie žiadosti skončilo oznámením Generálnej prokuratúry o tom, že nárok neprerokuje, keďže sa nepovažuje za príslušnú. O tom, že prerokovanie je potrebné považovať za skončené sa žalobca dozvedel až z listu Generálnej prokuratúry SR z 10.3.2016. O jeho nároku sa teda rozhodovalo od 11.9.2015 do 10.3.2016, a počas tejto doby premlčacia lehota neplynula. Žalobca ďalej poukázal na to, že žalovaná vo svojom stanovisku namieta absenciu príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody, a poukazuje na judikatúru. Podľa názoru žalobcu však je tento názor žalovanej prekonaný už dlhodobou justičnou praxou, pričom dal do pozornosti rozhodnutia Ústavného súdu SR napr. sp. zn. III. ÚS 117/2006, I. ÚS 395/2016, I. ÚS 540/2016, I. ÚS 320/2016. A taktiež rozhodnutia NS SR sp. zn. 4MCdo 15/2009 z 18.10.2010, ktoré bolo uverejnené aj v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR ako judikát R 37/2014. Najvyšší súd v súlade s týmto rozhodnutím potom rozhodol aj v ďalších rozhodnutiach. Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu, žalobca poukázal na to, že už pred vyhlásením prvého rozsudku v predmetnej veci bolo vykonané rozsiahle dokazovanie, a to výsluchom žalobcom, a taktiež aj svedkov, a vzhľadom na okolnosti celého nezákonného stíhania žalobcu bolo preukázané, že za daných okolností aj s ohľadom na čas, ktorý už uplynul od nezákonného zásahu zo strany štátu, by už samotné konštatovanie porušenia jeho práv, či ospravedlnenie nemalo dostatočný satisfakčný účinok.

20. Súd vykonal vo veci dokazovanie výsluchom žalobcu, vyjadreniami žalovaného v 1. a 2. rade, výsluchom svedkov O. J., W. J., N. R. O. O. J., oboznámením s listinnými dôkazmi predloženými do spisu oboma stranami sporu a zistil tento skutkový stav:

21. Uznesením vyšetrovateľa PZ Ministerstva vnútra, sekcie kontroly a inšpekčnej služby, Úradu inšpekčnej služby sp. zn. SKIS-89/BKOK-V-2012 z 10.9.2012 bolo voči žalobcovi vznesené obvinenie podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku pre prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a iné. Uznesením prokurátorky Okresnej prokuratúry Košice II sp. zn. 1Pv/546/2012-6 z 25.10.2012 doručeným obhajcovi žalobcu S.. A. H. 30.10.2012, bolo uznesenie vyšetrovateľa zrušené ako neopodstatnené. V predmetnom konaní vznikli žalobcovi trovy konania pozostávajúce z trov obhajoby vo výške 284,84 € na základe faktúry č. 6/2014 z 9.10.2014. Náhrada škody, resp. nemajetkovej ujmy, ktorá je predmetom tohto konania však nie je žalobcom odvodená z tohto konania.

22. Uznesením vyšetrovateľa PZ Ministerstva vnútra, sekcie kontroly a inšpekčnej služby, Úradu inšpekčnej služby sp. zn. SKIS-37/OISV-SV-2012 z 9.11.2012 bolo voči žalobcovi vznesené obvinenie

vyšetrovateľa PZ Ministerstva vnútra, sekcie kontroly a inšpekčnej služby, Úradu inšpekčnej služby, odbor inšpekčnej služby - Východ pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, 2 písm. e) Trestného zákona. Proti tomuto uzneseniu podal žalobca v zákonnej lehote sťažnosť, o ktorej rozhodol prokurátor Okresnej prokuratúry Košice-okolie uznesením sp. zn. 1Pv 598/2012 z 13.12.2012 tak, že túto zamietol.

23. Uznesením generálneho prokurátora Slovenskej republiky sp. zn. IV PZ 66/13-6 z 12.6.2013 bolo podľa § 363 os. 1, § 366 ods. 1, 2 a § 367 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku konštatované porušenie zákona v neprospech žalobcu označeným uznesením prokurátora, ako aj konaním, ktoré mu predchádzalo. Generálny prokurátor preto zrušil uznesenie prokurátora, ako aj označené uznesenie vyšetrovateľa a uznesenie generálneho prokurátora bolo doručené obhajcovi žalobcu JUDr. Dušanovi Hudákovi dňa 20.8.2013.

24. Trestné stíhanie bolo skončené uznesením vyšetrovateľa SKIS o zastavení trestného stíhania podľa § 215 ods. 1 písm. b), ods. 4 Trestného zákona zo dňa 12.8.2014, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 30.8.2014, pretože skutok nebol trestným činom a nebol dôvod na postúpenie veci. Žalobca bol v čase, kedy voči nemu boli vznesené tieto obvinenia v služobnom pomere príslušníka Policajného zboru SR vo funkcii starší referent oddelenia všeobecnej kriminality, odboru kriminálnej polície OR PZ Košice - okolie. V rámci trestného konania vedeného proti žalobcovi pre prečin nebezpečného vyhrážania vznikli žalobcovi v tomto konaní trovy obhajoby, a to vo výške 357,73 €, na základe faktúry za právnu pomoc poskytovanú S.. A. H. č. 5/2014 z 9.10.2014. Z Príkazu na úhradu Slovenskej sporiteľne, a.s. vyplýva, že žalobca túto sumu vo výške 357,73 € uhradil dňa 4.11.2014.

25. Z Personálneho rozkazu riaditeľa OR PZ v Košiciach - okolie zo dňa 14.11.2012 súd zistil, že žalobca dňa 28.9.2012 doručil Žiadosť o uvoľnenie zo služobného pomeru príslušníka PZ. V žiadosti navrhol skončenie služobného pomeru k 31.10.2012. Podľa § 191 ods. 1 zák. č. 73/1998 Z. z., policajnt musí byť uvoľnený zo služobného pomeru, ak o to požiadá. Služobný pomer sa končí uplynutím dvoch kalendárnych mesiacov, ak sa policajnt a nadriadený nedohodnú inak. K dohode medzi príslušným nadriadeným a nadporučikom C. J.O. nedošlo, preto jeho služobný pomer končí uplynutím dvoch kalendárnych mesiacov nasledujúcich po doručení žiadosti o uvoľnenie zo služobného pomeru. Týmto personálnym rozkazom bol teda žalobca uvoľnený zo služobného pomeru príslušníka policajného zboru dňom 30.11.2012.

26. Súd považoval za nesporné, že trovy obhajoby boli účelné a žalovaná strana nenamietala úkony vykonané obhajcom v rámci trestného konania pod sp. zn. SKIS-37/OISV-SV-2012 vyčíslené na sumu 357,73 €, preto súd nepovažoval za potrebné si pripájať tento spis. Taktiež zaplatenie tejto sumy mal súd za preukázané predloženým príkazom na úhradu.

27. Súd mal taktiež za nesporné to, že žalobca pracoval v služobnom pomere ako príslušník policajného zboru takmer 20 rokov, keďže v čase, kedy došlo k skončeniu služobného pomeru bol vo funkcii starší referent, oddelenia všeobecnej kriminality, odboru kriminálnej polície OR PZ Košice-okolie, resp. nadporučík, a táto skutočnosť taktiež nebola zo strany žalovanej namietaná, či spochybňovaná. Taktiež nebola spochybňovaná tá skutočnosť, že žalobca mal vytvorené podmienky na kariérny rast a ďalší rozvoj svojej profesionálnej úrovne ešte v čase, kedy pracoval v služobnom pomere služobníka PZ SR, keďže jeho osobný spis obsahoval 11 strán odmien za objasnených 7 vrážd, 35 lúpeží, či odhalenie organizovaného gangu zlodějov áut. Taktiež, nebolo sporné to, že voči žalobcovi boli vznášané aj ďalšie obvinenia, okrem tých, ktoré už uviedol v žalobe, pričom všetky trestné konania boli voči žalobcovi zastavené, resp. v konaniach, kde bola voči žalobcovi podaná aj obžaloba na súd, tak bol spod obžaloby oslobodený.

28. Súd považoval za nespornú aj tú skutočnosť, že voči žalobcovi boli začaté aj disciplinárne konania, a to za každý jeden trestný čin následne po vznesení obvinenia. Zároveň so vzneseným obvinením boli žalobcovi zadržané civilné zbrojné preukazy, odňaté zbrane. Tieto skutočnosti taktiež neboli sporné. Spornou nebola ani tá skutočnosť, že pred odchodom z Policajného zboru SR príjem žalobcu predstavoval sumu v priemer 900,- € netto, po odchode z PZ SR jeho jediným príjmom bol výsluhový dôchodok vo výške 480,- €, pričom bez práce bol žalobca v dôsledku nezákonných obvinení až do mesiaca február 2016, odkedy pracoval pre spoločnosť Kolonial Košice, a.s. na dohodu v Medzeve s

čistým príjmom 603,- €. A taktiež nebolo sporné to, že žalobca dostal odchodné v dôsledku odchodu zo služobného pomeru vo výške 11.000,- €.

29. Z Návrhu na predbežné prejednanie nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy odoslaného Ministerstvu vnútra SR 11.9.2015, doručeného Ministerstvu vnútra SR 14.9.2015 súd zistil, že žalobca požiadal Ministerstvo vnútra SR v súvislosti s nezákonnými rozhodnutiami orgánov činných v trestnom konaní, a to konkrétne uznesenia vyšetrovateľa PZ Ministerstva vnútra, sekcie kontroly a inšpekčnej služby Úradu inšpekčnej služby sp. zn. SKIS-89/BKOK-V-2012 z 10.10.2012 a uznesením vyšetrovateľa PZ Ministerstva vnútra, sekcie kontroly a inšpekčnej služby Úradu inšpekčnej služby sp. zn. SKIS-37/OISV-SV-2012 z 9.11.2012 o prejednanie nároku na náhradu škody vo výške 647,52 €, náhradu ušlého platu vo výške 8.100,- €, a na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 19.000,- €. Náhrada škody vo výške 647,52 € pozostávala z právnych služieb označených v trestných veciach v sume 284,84 € a 357,73 €. Z tohto Návrhu na predbežné prerokovanie nároku súd zistil, že v dôsledku vzneseného obvinenia z 10.10.2012 bolo voči žalobcovi 13.9.2012 začaté disciplinárne konanie vo veci prepustenia zo služobného pomeru príslušníka PZ SR podľa § 192 ods. 1 písm. e) zák. č. 73/1998 Z. z., pre porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti s tým, že jeho ponechanie v služobnom pomere príslušníka PZ, by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

30. Z Predbežného prerokovania nároku na náhradu škody - odpoveď zo dňa 17.11.2015 adresovaná právnomu zástupcovi žalobcu od Ministerstva vnútra SR, súd zistil, že Ministerstvo vnútra SR si ponechalo na vybavenie žiadosť žiadateľa v časti o zaplatenie náhrady škody vo výške 284,84 €, ktorá škoda pozostávala z trov právneho zastúpenia žiadateľa obhajcom v trestnom konaní č. SKIS-89/BKOK-V-2012. Ministerstvo vnútra SR ďalej uviedlo, že listom zo dňa 14.10.2015 č. KM-OPS1-P-154/2015 žiadosť žiadateľa v časti o predbežné prerokovanie nároku o náhradu škody 357,73 €, ušlého platu 8.100,- € a nemajetkovej ujmy 19.000, € v zmysle § 4 ods. 3 a § 15 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. postúpilo na vybavenie Generálnej prokuratúry SR.

31. Z listu Generálnej prokuratúry SR zo dňa 25.11.2015 súd zistil, že Generálnej prokuratúry SR bola dňa 14.10.2015 postúpená žiadosť v časti vzťahujúcej sa na trestné stíhanie uvedené v bode 2. žiadosti podľa § 360 Trestného zákona, a v časti vzťahujúcej sa na trestné stíhanie uvedené v bod 1. žiadosti podľa § 326 Trestného zákona si toto Ministerstvo vnútra SR ponechalo na priame vybavenie. Vzhľadom na to, že všetky 3 položky uplatňovanej náhrady škody v žiadosti, a to škoda v trestnom konaní, ušlý plat a nemajetková ujmy vychádzajú z obidvoch uvedených trestných stíhaní, ale najmä z trestného stíhania uvedeného v bode 1. podľa § 326 Trestného zákona, z ktorého uplatňovanú škodu si ponechalo na priame vybavenie Ministerstvo vnútra SR, a žiadosť na predbežné prerokovanie nároku bola podaná na Ministerstvo vnútra SR, Generálna prokuratúra SR nie je orgánom, ktorý by o žiadosti mohol v mene štátu konať a rozhodnúť, a preto na konanie a rozhodnutie o žiadosti v danom prípade z uvedených dôvodov príslušné Ministerstvo vnútra SR.

32. Z listu Ministerstva vnútra SR zo dňa 19.1.2016 súd zistil, že Ministerstvo vnútra SR opätovne čiastočne postúpilo žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody Generálnej prokuratúry SR, a to pokiaľ ide o nárok na náhradu škody, náhradu ušlého zisku a nemajetkovej ujmy z titulu druhého trestného konania vedeného pod sp. zn. SKIS-37/OISV-SV-2012, na základe uznesenia vyšetrovateľa Ministerstva vnútra SR, sekcia kontroly a inšpekčnej služby, úrad inšpekčnej služby zo dňa 9.11.2012, nakoľko Ministerstvo vnútra SR malo za to, že v predmetnej časti žiadosti je orgánom príslušným konať v mene štátu Generálna prokuratúra SR. Toto postúpenie žiadosti žiadateľa bolo zaslané aj na vedomie právnomu zástupcovi žalobcu.

33. Z listu Generálnej prokuratúry SR zo dňa 2.3.2016 adresovaného právnomu zástupcovi žalobcu súd zistil, že Generálna prokuratúra SR oznámila týmto žalobcovi, že nie je príslušná konať za štát, a teda žiadosť neprerokuje, tvrdiac, že žalobca žiadosť dôvodne a správne doručil Ministerstvu vnútra SR, čím súčasne založil jeho príslušnosť o žiadosti konať a rozhodnúť, aj pre prípad, ak by ku škode došlo v oblasti verejnej moci, ktorá patrí do pôsobnosti viacerých orgánov verejnej moci.

34. Sporným v konaní bolo, či orgánom oprávneným konať v predmetnom konaní za Slovenskú republiku je Ministerstvo vnútra SR, alebo Generálna prokuratúra SR, ďalej bolo sporné, či tu existuje nezákonné rozhodnutie, na základe ktorého by vznikol žalobcovi nárok na náhradu škody, resp. nemajetkovej ujmy.

Bola sporná príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody, a zo strany žalovanej 1., teda SR zastúpenej Ministerstvom vnútra SR bola vznesená aj námietka premlčania.

35. Z výpovede žalobcu súd okrem skutočností, ktoré tvrdil v žalobe a v replike a ktoré už boli preukázané aj listinnými dôkazmi predloženými do spisu, zistil, že dôvodom trestného stíhania žalobcu zo strany Úradu inšpekčnej služby malo byť to, že v roku 2011 v mesiaci november spracoval kriminálnu informáciu, ktorá sa týkala vývozu 122 mm húfnic gvozdík v počte 82 ks do Bulharska a v smere do Sírie. Jednalo sa o vojenskú techniku, kde v rámci kriminálnej informácie napísal aj o vývoze samopalov vzor 58 z Vojenského opravárenského závodu 77 Vrakús. Kriminálnu informáciu spracoval na Okresné riaditeľstvo Košice - okolie, kde tento prípad začal rozoberať so svojim priamym nadriadeným, nakoľko vývoz techniky smeroval do Bulharska ako železný šrot, a bol to prevoz do Sírie, bola komplet spracovaná kriminálna informácia, kde uvádzal na základe informátorov, že sa na tom podieľali vysoko postavení činitelia. Rozanalizoval v kriminálnej informácii rozklad a vytunelovanie vojenského opravárenského závodu Moldava, ktorý sa rozdelil neviditeľnou čiarou na 2 rezorty. Jeden malo rezort Ministerstvo obrany a druhý mal rezort Životného prostredia. Následne v rámci tejto kriminálnej informácie uviedol okrem iného svojmu priamemu nadriadenému, akým spôsobom v podstate tento Vojenský opravárenský závod sa účelovo ide zrušiť. Asi o mesiac po spracovaní tejto kriminálnej informácie sa stretli jeho priamy nadriadený s dvomi pracovníkmi spravodajstva, ktorí mu povedali, aby sa v podstate do toho veľmi nestaral, lebo sa jedná o územie Ministerstva obrany, a on je pracovníkom Ministerstva vnútra. Vysvetlil im, že vyjasnil 37 lúpeží a 7 vražd, ktoré obsahoval jeho osobný spis, ktorý mal 11 strán odmien, až do kriminálnej informácie, ktorú napísal a 12. strana boli samé pokarhania. Zo 7 vražd, ktoré boli spáchané, bolo 5 vražd spáchaných delaborovanými zbraňami, ktoré boli sfunkčnené, a to samopalmi vzor 26. Tieto samopaly predával Vojenský opravárenský závod v bufete vedľa párok, kde ho predávala bufetárka. Následne dostal informáciu, že od januára 2012 je spustené na neho ÚTP. V septembri v roku 2012 mu vzniesli prvé obvinenie vo veci zneužitia právomoci verejného činiteľa, lebo mal nezákonným spôsobom vylustrovať evidenčné čísla starostovi Kechneca. To bol prvý predbeh vznesenia obvinenia. Bolo to v mesiaci september, kde ho stiahli z akcie, a toto vznesené obvinenie mu predkladal nie Úrad inšpekčnej služby Košice, ale Boj s korupciou z Bratislavy, kde bolo uvedené, že na základe odposluchov boli získané, tieto poznatky, to bol len odkaz na číslo ITP. Bola zriadená na neho špeciálna komisia, kde súbežne s trestným konaním začatým vo veci prebiehalo aj interné šetrenie. Mesiac pred interným šetrením došiel na Okresné riaditeľstvo Košice-okolie pracovník, bývalý pracovník Inšpekčnej služby, ktorý sa stal zástupcom a on viedol interné šetrenie. Volal sa Rastislav Tomáš, ktorý pred žalobcom aj pred operatívami zrazu ukázal 100 stranový prepis ITP, a vlastne z nich začínalo interné šetrenie, ktoré mu bolo rozšírené aj v iných veciach. Do troch alebo do štyroch týždňov prokuratúra v danej veci prvé trestné stíhanie zastavila s tým, že v danom prípade nejde o trestné stíhanie zneužitia právomoci verejného činiteľa, nanajvýš interné porušenie, že nenapísal z toho záznam. I napriek tomu bol spracovaný na žalobcu návrh na prepustenie z policajného zboru. Do týždňa následne bolo voči nemu vznesené nové obvinenie, o tom, že žalobca mal vzbudiť dôvodnú obavu o život a zdravie miestnemu úžerníkovi v osade, pánovi J. a to tým spôsobom, že sa mu mal nebezpečne vyhrážať. Pán J. sa mal dozvedieť, že okrem iného žalobca má vlastniť samopal vzor 58, ako civilnú zbraň. Od začiatku obhajca žalobcu v tomto trestnom konaní namietal celý priebeh vyšetrovania ako prebieha. Dvaja operatívci Úradu inšpekčnej služby osobne navštívili miestneho úžerníka, pretože na tomto miestnom úžerníkovi v minulosti ako operatívca žalobca pracoval pre úžeru, ktorú páchal a tento sa stal vlastne oficiálnym informátorom Úradu inšpekčnej služby, ktorému poskytoval informácie. Výsluchy, ktoré viedol v tom čase pracovník Úradu inšpekčnej, boli vedené maximálne kapciózne a sugestívne, načo obhajca žalobcu poukázal. Dokonca miestny úžerník J. tvrdil, že vlastne celý spôsob šetrenia prebiehal uňho na dvore, kde ho pracovníci operatívy učili ako má rozprávať. I napriek tomu Okresná prokuratúra vo veci nekonala, tak žalobca postupoval tak, že dal sťažnosť. Následne generálny prokurátor v danom prípade jasne poukázal na zákonné porušenia Okresnej prokuratúry ako aj porušenia samotného vyšetrovateľa, v akých veciach vlastne pochybil a uznesenie o vznesení obvinenia zrušil.

36. Žalobca mal obavu o život a zdravie svojej rodiny. V tom čase čerpal úver, a vedel, že keď ho postavia na 60% mimo výkonu služby, tak finančne to neutiahne. Jeho manželka pracovala v tom čase, aj v súčasnosti pracuje takisto v štátnej správe na rezorte Ministerstva financií, v Colnej správe, kde začal voči jeho žene tlak. Následne vyvinul sa tlak aj na jeho syna, ktorý bol reprezentantom v hokeji, a hral za U.S.STEEL, a v občianskom združení U.S.STEEL sa nachádzajú vysokopostavení ľudia jednak verejnej správy, jednak rôzni ľudia zo spravodlivosti. A jeho syn aj napriek tomu, že hral v druhej päťke a bol

reprezentant, ktorý hral v Kanade a v Amerike, ho nedávali hrať, sedel na striedačke. Takže jeho syn to psychicky nezvládol, ukončil kariéru. Vzhľadom k tomu, že musel dokončiť športové gymnázium, tak musel presedlať na iný šport a v súčasnosti jeho syn je dvojnásobný vicemajster Slovenska v naturálnej kulturistike, a povedal, že v živote by nechcel byť policajt. Navyše syn bol v tom čase 13-14 ročný chlapec, a posmievali sa mu iné deti, že jeho otec je kriminálnik. Keď bol na detskom ihrisku prišli k nemu dvaja civilisti, ktorí mu vraveli, že jeho otec predáva drogy, z čoho bol syn zaskočený a s plačom prišiel domov za žalobcom či to je pravda. Žalobca však nevedel uviesť mená týchto osôb.

37. Následne boli voči žalobcovi vykonštruované ďalšie prípady, ktoré potom prichádzali cyklicky, ktoré voči nemu rezort Ministerstva vnútra začínal, boli vždy nie v súbehu, ale stále sa vychádzalo z jedných ITP, ktoré „vyťahovali zo šuflíka“ a fabrikovali ďalšie trestné činy, ale tie začínali vždycky vtedy, keď bolo jedno konanie ukončené, a začínali ďalšie. Čiže psychicky niekoľko rokov ničili žalobcu i jeho rodinu. I napriek týmto tlakom sa snažil odolať a ukázať svoju nevinu v prítomnosti a v dôkladnej obhajobe jeho právneho zástupcu Hudáka. V roku 2015 založil nový Odborový zväz polície, ktorého je predsedom. Tento zväz bojuje na Slovensku s takouto nespravodlivosťou, ktorú páchal rezort Ministerstva vnútra voči nemu a teraz bojuje žalobca takto v záujme zastúpenia všetkých poctivých policajtov.

38. Vyfabrikovanými trestnými stíhaniami, ktoré začali ale nepostupovali ďalej, očiernili meno žalobcu a aj preto zo 6 kandidátov na post primátora Medzeva skončil vo voľbách žalobca druhý a nevyhrál. Čo mu najviac ublížilo bolo to, že po Medzeve chodila neustále Inšpekcia, tí ľudia v Medzeve mali vedomosť o tom, že pre niečo ho prenasleduje, a v podstate to bolo príčinou, že prehral o 200 hlasov. Žiadnym spôsobom sa v priebehu trestného stíhania nemohol zamestnať a to z toho dôvodu, že mu zaistili zbrane, nebolo mu ani poskytnuté vydanie preukazu ako na SBS. Všetci ľudia v okolí, ktorí mu nejakým spôsobom chceli pomôcť a zamestnať ho, kvôli tomu ho nezamestnali, hoc im vysvetľoval, že je prezumpcia nevinu a že nie je odsúdený. Kolegovia z dôvodu vlastnej obavy, aby neboli trestne stíhaní, sa prestali s ním baviť. Ocitol sa s manželkou sám na „opustenom ostrove“, kde žili z manželkinho platu, ktorý je necelých 600,- €. Stále verili, že tá spravodlivosť existuje a príde. Žalobca tvrdil, že bol kriminalista, ktorý spracoval Metodiku neverbálnej komunikácie pri vyjednávaní, ktorú sa učia dnes v Devínskej Novej Vsi, a ktorý spracoval Metodiku pasívneho odberu odporu vyberania páchatel'ov z áut, prepracoval akupresúru hmatov a stiskov, kde chodil po seminároch a ukazovali ho ako policajta vzorného, až do tej doby, kým nespracoval túto kriminálnu informáciu. Táto kriminálna informácia bola gro jeho trestného stíhania. Táto kriminálna informácia, keď odchádzal do civilu, zasadala bezpečnostná komisia, kde došlo k skartácii všetkých jeho informátorov v rámci bezpečnostnej komisie, ktorá je zriadená, keď kriminalista odchádza. Žalobca predpokladá, že aj táto kriminálna informácia bola takisto zlikvidovaná, nevie dokázať, že ju napísal, iba vlastní nahrávku. Jeho kolegovia, ktorí v tom čase s ním pracovali, mu to vedia potvrdiť, pretože sa zúčastnili priamo, keď natáčali video, keď kriminálnu informáciu spracoval. Jeden je už operatívca v civile a jeden vzhľadom k tomu, že sa tiež vyvinuli obrovské tlaky voči nemu, tiež odišiel a pracuje v Bratislave ako operatívca. Takže už len oni mu to vedia potvrdiť. Aj napriek tomu, že súdy ho oslobodili, nadriadení vedeli presne, že do 2 rokov by sa mohol do policajného zboru vrátiť. Preto tie trestné činy rozkúskovali, aby mu to po dobu 2 rokov natiahli. Je v rámci rezortu Ministerstva vnútra etický kódex, ktorý zriadil niekedy minister N., to znamená, že aj keď je policajt súdom oslobodený, že sa trestného činu nedopustil, priami nadriadení povedia, áno, akceptujeme to, ale u nás ste stratili dôveru, a nezoberú ho naspäť. Voči tomuto etickému kódexu sa nedá bojovať. Aj napriek tomu, že žalobca bol oslobodený zo všetkých vyfabrikovaných trestných činov, interné (disciplinárne) šetrenie skončilo tak, že sa neosvedčil, že stratil dôveru a preto už nemajú o jeho prácu v policajnom zbore viac záujem.

39. Žalobca odôvodňoval svoj odchod do civilu tak, že už predtým ako bolo začaté voči nemu trestné stíhanie pre trestný čin nebezpečného vyhrážania, bolo voči nemu vedené aj iné trestné stíhanie pre zneužitie právomoci verejného činiteľa s tým, že takisto bolo začaté v tejto veci aj disciplinárne stíhanie, prebiehalo teda interné šetrenie a bol urobený záver, že stratil dôveru v pôsobení policajta v rezorte Ministerstva vnútra, a tým pádom vlastne nemôže ďalej vykonávať funkciu policajta. Išlo o stratu dôvery. Existuje o tom záznam, avšak žalobca ho nemá, iba sa nachádza v jeho osobnom spise. Na základe toho vlastne bolo zrejmé, že ďalej nemôže zostať v polícii, preto to bol vlastne nátlak na neho, aby si túto žiadosť podal. Na základe záverov disciplinárneho šetrenia, keď bol taký záver, že „stratil dôveru“, išla táto správa rovno ministrovi vnútra, ktorý na základe toho automaticky vypracoval návrh na prepustenie zo služobného pomeru. Tento bol už aj vydaný. Snažili sa ho žalobcovi doručiť, avšak v tom čase bol práceneschopný, a teda nepodarilo sa im ho doručiť. Medzičasom aj prokurátor zrušil toto uznesenie o

vznesení obvinenia, a následne na to podal žalobca tú žiadosť o prepustenie. Potom bolo voči nemu vznesené obvinenie pre trestný čin nebezpečného vyhrážania.

40. Zbrojný preukaz mu bol síce vrátený, pravidelne sú na neho písané anonymy na psychickú spôsobilosť, kde v rámci Slovenka asi nie je viac ľudí, ktorí sa pravidelne podrobujú psychotestom ako on.

41. V súčasnosti sa zamestnal pred dvoma rokmi na dohodu vo firme Eukos, kde má ostrahu Koloniál, kde pracoval na dohodu. Pred tromi mesiacmi ho zamestnala firma Eukos, čiže Koloniál a Eukos, kde je t.č. na trvalý pracovný pomer. Teda až v roku 2016 sa dokázal riadne zamestnať. Poberá výsluhový dôchodok 485,- € mesačne, pričom ako kriminalista zarábala 970,- € v čistom v rámci čoho mal aj osobný príplatok 180,- €. Sumu 357,73 € za trovy obhajcu S. H. v trestnom konaní vedenom proti nemu pre trestný čin nebezpečného vyhrážania uhradil na základe vystavenej faktúry, ktorú zaplatil prevodom na účet.

42. Z výpovede svedka O. J., syna žalobcu, súd zistil že v roku 2012 mal približne 13 až 14 rokov. Jeho otec mal veľké meno na polícii v pozitívnom zmysle, stále sa o ňom šírili a kolovali o ňom iba dobré veci. Keď chodili ako partia kamarátov von, vlastne všetci vedeli, že jeho otec je policajt a mal tam proste veľké meno. Neskôr, keď chodili vonku ako partia s kamarátmi, cudzí ľudia na ulici ho stretávali a prihovárali sa mu, že jeho otec už nerobí na polícii. On však to od otca nevedel, dozvedel som sa to až od cudzích ľudí a bol pre neho šok. Následne, keď išiel po ulici, tak sa pri ňom zastavilo auto, z ktorého vystúpili dvaja neznámi muži v civile a prihovorili sa mu s tým, že či vie o tom, že jeho otec predáva drogy a že ho vyhodili z polície. Ostal z toho v šoku, utekal s plačom domov a pýtal sa otca, či je to pravda. Otec mu povedal, že to pravda nie je a povedal mu, že podal Žiadosť do civilu. Takisto ďalší nátlak bol na nich, keď boli doma, neustále ich kontrolovali policajti, chodili k nim domov. Bolo to nepríjemné nielen pre neho, ale aj pre jeho mamu, ktorá bola často nešťastná a plakávala. Takisto sa mu ľudia začali na ulici vysmievať, že jeho otec už nie je taký, aký bol. Rómovia, ktorí ho stretávali na ulici, mu vykrikovali, že už nie je nič bez svojho otca, aby ukázal aký je silný, keď otec už nie je tam, kde bol. Bol na neho vyvíjaný nátlak v hokejovom klube, v HC Košice, kde bol v skupine dorast, 2. ročník. Hral od 10 rokov hokej, a veľmi ho to bavilo a mal aj dobré výsledky. Avšak v tom čase, keď mal asi 16 rokov, už na neho bol vyvíjaný v tomto klube veľký nátlak. Chlapci sa mu vysmievali, že už tam nemá meno, že nemá meno jeho otec, prestali mu prihrávať, a preto ho to odradilo, prestal hrať hokej z týchto dôvodov. Taktiež sa večer bál chodiť aj von po Medzeve z dôvodu, že teda Rómovia sa mu vyhrážali, vysmievali. Potvrdil, že jeho otec mal dobré vzťahy s kolegami, najmä s pánom J., s ktorým spolupracoval. Tieto vzťahy v tom čase, kedy spolu pracovali boli veľmi dobré. Následne však, keď odišiel z policajného zboru, tak sa voči nemu všetci obrátili, pretože sa začalo riešiť aj to, čo bolo povedané jemu na ulici, že údajne predával drogy. Preto sa všetci báli mu nejakým spôsobom pomôcť a stránilo sa ho.

43. Z výpovede svedka W. J., bývalého kolegu žalobcu, súd zistil, že so žalobcom spolupracovali od 1995 až do roku 2012, boli veľmi dobrí kolegovia, priatelia. Od roku 2008 sa stal jeho kolegom v Úrade justičnej a kriminálnej polície Košice - okolie, kde spolu pracovali. Začal badať zmenu jednania voči žalobcovi zo strany nadriadených, ktorý bol dovtedy veľmi úspešný v súkromnom i v pracovnom živote. Potom, čo bola spracovaná žalobcom kriminálna informácia, v ktorej sa jednalo o vojenskú techniku, ktorá mala byť poslaná niekde na Balkán, alebo do Afriky, začali po ňom ísť, konkrétne išlo o kolegov, o nadriadených, kolegov z okolia. Svedok cítil odstup, ktorý sa tam stupňoval, napr. tým spôsobom, že keď prišli do kancelárie, nerozprávali sa iní kolegovia pred ním ani pred žalobcom. Stále mu vraveli, aby si dával pozor, pretože idú po žalobcovi, odpočúvali ho. Následne potom vznikol odstup aj medzi svedkom a žalobcom, pretože sa bál, mal vtedy aj nejaké finančné problémy a bál sa, aby ho so sebou nestiahol, nechcel odísť do civilu, chcel ďalej pracovať v Policajnom zbore. Preto mu nedvíhal telefóny a odstup medzi nimi začal byť značný. Narušilo to ich vzťah pracovný ako aj súkromný. Už sa tak často nestretávali, bolo tam cítiť chlad a odstup. Ďalej bolo cítiť tento tlak napr. aj keď išli na nejaký prípad a zistili že ľudia ich nerešpektujú, odmietali vypovedať, ešte keď so žalobcom vyšetrovali spolu. Svedok uviedol, že nevedel si to ináč vysvetliť iba tak, že bol na neho jednoznačne lov, pretože na väčšine prípadov spolupracovali spolu, napr. aj, keď tá vojenská technika stála, konkrétne na stanici v Moldave nad Bodvou, tak vlastne aj tam boli spolu, avšak kriminálnu informáciu spracoval iba žalobca. Voči svedkovi sa však našťastie žiadne trestné stíhania nevedli. Išlo vyslovene iba o osobu žalobcu. Bolo x klamlivých výpovedí, ktoré potom následne vyústili do nejakého trestného stíhania voči žalobcovi. Boli pritom tieto výpovede vyslovene tendenčné, len, aby bolo voči nemu vznesené obvinenie. Taktiež keď

šli spolu po ulici, alebo cvičiť, všetci sa mu posmievali za chrbtom, ľudia ich ignorovali. Svedok uviedol, že keď napr. išiel do obchodu, tak sa mu prihovoral človek, ktorý sa pýtal, či Vojto ešte robí na polícii, alebo, či už kosí trávu, a pod.

44. Odstup medzi svedkom a žalobcom sa prejavil tak, že predtým spolu komunikovali neustále. Potom čo sa začali trestné stíhania voči žalobcovi, keď napr. spolu boli 2 až 3 hodiny v aute, neprehovorili ani slovo. Dovtedy mali spoločné aktivity, obidvaja boli vášniví športovci, takisto autá, chodili spolu cvičiť, avšak, keď sa toto udialo, skončili aj tieto ich spoločné aktivity. Žalobca to cítil z jeho strany ako zradu, ale svedok sa bál o svoj chrbát, keďže tušil, že je žalobca odpočúvaný a hrozilo, že aj z nejakej banality by mohli nájsť niečo aj voči nemu, tak sa so žalobcom radšej nestretával. Ich vzťahy ochladli a prestali sa stretávať. Po skončení trestného stíhania žalobcu sa situácia trochu zlepšila, ale ich vzťahy už nie sú také ako boli, nie sú v takom kamarátskom vzťahu ako predtým.

epšila, ale ich vťahy už nie sú také ako boli

45. Svedok potvrdil, že išlo jednoznačne o donútený odchod žalobcu do civilu, pretože sám mu povedal, že mal aj nejaké finančné problémy a pokiaľ by nebol odišiel do civilu, aby zachránil aspoň niečo, mu hrozilo, že pokiaľ by bol odsúdený, nebol by dostal nič, preto vlastne z donútenia, pod týmto tlakom odišiel do civilu.

46. Aj v meste Medzev, kde býval svedok i žalobca sa toto trestné stíhanie a odchod do civilu prejavilo tak, že začali sa žalobcovi vyhrážať Rómovia, chodili mu zvoniť domov na zvonček, vysmievali sa mu. To že sa k nemu takto správali Rómovia mal svedok overené aj priamo od Mestskej polície v Medzeve, že mali také hlásenie, že sa boli žalobcovi Rómovia vyhrážať. Záznam o tom zrejme neexistuje, pretože väčšinou sa takéto situácie riešili ústnym dohovorom. Tieto informácie z Medzeva mal svedok časté a sprostredkované, pretože dovtedy býval v Medzeve, dokonca v tom istom vchode ako žalobca 8 resp. 10 rokov.

47. Svedok potvrdil, že voči žalobcovi bolo vedených viacero trestných stíhaní po sebe, nevedel však presne uviesť koľko, približne o 5 vedel, čo mu žalobca povedal. Z toho v dvoch alebo troch bol vypovedať ako svedok, snažil sa stále stáť za ním. Z týchto vznesených obvinení sám videl, že vlastne sú to účelové trestné konania voči žalobcovi, pretože, keď nejaký recidivista si niečo vymyslí, aby zdiskreditoval dobrého kriminalistu, na základe čoho bolo vlastne vznesené obvinenie pre nebezpečné vyhrážanie, tak vlastne bolo to zrejme, že to bolo účelové voči žalobcovi. Stále boli voči nemu vznesené nové a nové obvinenia, ani raz však nebol odsúdený.

48. Z výpovede svedka N. R., súd zistil, že so žalobcom spolupracoval, keďže je náčelníkom Mestskej polície v Medzeve a žalobca pracoval ako kriminalista, v tom čase sa stretávali v podstate denne a boli v priateľskom vzťahu. Potom došlo k tomu, že boli začaté voči žalobcovi nejaké trestné stíhania, išiel do civilu preto prestali spolupracovať, a prestali sme sa už stretávať. Svedok mal vedomosť o tom, že bolo voči žalobcovi vedené aj nejaké trestné stíhanie pre trestný čin ťažkého ublíženia na zdraví s tým, že toto bolo vykonštruované, avšak nemal vedomosť aké ďalšie trestné stíhania voči nemu boli vedené. Všetko iba počul z rečí, ktoré sa šírili po Medzeve. Počul, že mu mali zaistiť zbrane. Dovtedy mal žalobca v Medzeve rešpekt, každý si ho vážil, vyriešil veľa prípadov, bol uznávaným kriminalistom. Následne ho ľudia začali vykresľovať v zlom svetle. Tvrdili, alebo šírili sa také reči, že obchodoval so zbraňami, že mu bola robená domová prehliadka. Začali sa od neho ľudia preto odvracať, a v podstate oni ako mestskí policajti sa s ním prestali stretávať, nakoľko nepôsobilo by to dobre pre nich pred občanmi, keby sa s ním stýkali, keďže bolo tam podozrenie, že sa dopustil nejakej trestnej činnosti. Začali mať navrch tí z druhej strany, z kriminálneho prostredia. Ide o menšinovú časť obce, ktorí vlastne dovtedy mali voči žalobcovi rešpekt, a v podstate po začatí šírenia týchto rečí sa to zmenilo. Svedok potvrdil, že má vedomosť o tom, že sa žalobca po odchode do civilu uchádzal o miesto v Mestskej polícii v Medzeve, avšak bolo tam viacero uchádzačov, a keďže voči žalobcovi boli vedené trestné stíhania, nebol úspešný, nebolo by to v tej situácii vhodné, pokiaľ by ho v tom čase vzali do Mestskej polície. Svedok uviedol, že bol vypovedať na súde v trestnom konaní pre trestný čin ťažkej ujmy na zdraví, kde bol obžalovaným žalobca a dovtedy kým sa nezúčastnil tohto pojednávania veril trochu tým rečiam, ktoré sa o ňom šírili, nevedel čo je pravda. Mal vedomosť o tom, že voči žalobcovi boli vedené viaceré trestné konania, ale na tomto pojednávaní, z toho, čo sa tam tvrdilo a uvádzalo svedok zistil, že je to voči žalobcovi celé vykonštruované a vtedy zmenil názor na to. Dospel k záveru, že všetky tie reči, ktoré sa šírili po Medzeve nie sú pravdivé, nebola pravda ani to, že mal niekoho zbiť, atď. O tom, že sa medzi ľuďmi šírili nepravdivé informácie o žalobcovi, ktoré ho zdiskreditovali sa dozvedel priamo od ľudí z Medzeva, pretože on ako

policiajt, a taktiež jeho kolegovia boli dotazovaní občanmi, či je pravda, že žalobca mal mať nelegálne zbrane doma, či je pravda, že mal drogy, atď., chceli si tieto skutočnosti vlastne overiť. Teraz po skončení trestných stíhaní je to už lepšie, pokiaľ ide o povest' žalobcu, ale stále sa ľudia pýtajú, nakoľko žalobca má v pláne kandidovať na primátora Medzeva, že, či už nie sú voči nemu vedené nejaké trestné stíhanie, pretože niektorí možno neveria tomu, že už vlastne má všetko ukončené. Ešte stále jeho povest' nie je stále čistá. Taktiež jeho syn sa stretol s vŕsmechom u mládeže v meste na adresu svojho otca.

49. Z písomnej výpovede svedkyne O. J., manželky žalobcu, doručenej súdu dňa 10.12.2018 súd zistil, že nezákonné trestné stíhanie jej manžela, teda žalobcu, im zmenilo život v rodine od základu. Najviac, okrem nich samotných trpel ich syn O. J., ktorý v tom čase hral profesionálne hokej a to v košickom doraste. V rámci stáleho psychického napádania hokejových spoluhráčov v súvislosti so stíhaním manžela ukončil svoju profesionálnu dráhu hokeja i napriek tomu, že bol vo výbere reprezentácie SR, kde v minulosti odohral medzinárodný turnaj v Kanade. V rámci verejného života sa mu doma rovesníci neustále posmievali, čo psychicky v tom čase zvládol veľmi ťažko, prestal chodiť vonku, uzatváral sa do seba a prestal komunikovať s okolím, ako aj s nimi samotnými. Ďalej svedkyňa uviedla, že žalobca počas svojej služobnej kariéry, ako pracovník kriminálnej polície OR PZ Košice-okolie objasnil niekoľko desiatok prípadov lúpeží, vrážd, a vypátral najväčšiu organizovanú zločineckú skupinu zaoberajúcu sa krádežami áut na Východnom Slovensku. Bol v tom čase pravidelne finančne odmeňovaný rezortom, a vykonával služobné prednášky na základných a stredných školách. V tom čase mal veľa priateľov v služobnom aj súkromnom živote, kde bol pozitívnou osobnosťou a pre niektorých aj dokonca, dá sa povedať vzorom. Vykonávaným trestným stíhaním jeho osoby, sa prestali s ním osobne stretávať jeho bývalí kolegovia z práce, prestali mu dvíhať telefóny. V rámci súkromného života sa uzavrel úplne do seba, prestal komunikovať a odpovedal iba na nutné otázky. V tom čase svedkyňa mala veľké obavy o jeho život a zdravie. Ľudia, s ktorými sa predtým pravidelne stretávali sa im vyhýbali. Niektorí sa na úkor týchto udalostí im vysmievali a podsúvali do éteru klamlivé a nepravdivé informácie vo veci trestného stíhanie. Dokonca aj najbližšia rodina sa im začala vyhýbať, bolo to jedno z najťažších období ich života. O trestnom stíhaní jej manžela sa dozvedeli v jej zamestnaní, nakoľko pracuje tiež v štátnej správe rezortu Ministerstva financií. Taktiež na pracovisku svedkyne sa začali medzi kolegami šíriť informácie o jej manželovi, ktoré boli klamlivé a kolegovia sa jej začali obracať chrbtom. V rámci samotného výkonu jej zamestnania bola nadriadeným odoslaná na režimovú časť pracoviska, kde jej kolegovia počas celého dňa s ňou neprichádzali do osobného kontaktu. Mala pocit nepriamej izolácie od pracovného kolektívu, čo sa veľmi zle odzrkadľovalo na jej psychike, ako aj zdraví. Ďalej svedkyňa uviedla, že žalobca bol dlhodobo nezamestnaný a zamestnanie získal až v roku 2016 ako strážnik v miestnej firme. V rámci 21 odslúžených rokov v rezorte Ministerstva vnútra SR a jeho pracovnej pozícii, je to k jeho osobe pre neho ponižujúce zamestnanie, čo i dnes veľmi ťažko znáša. Od roku 2012 do roku 2016 žili iba z platu svedkyne a výsluhového dôchodku manžela, ktorý v značnej miere nepostačoval na krytie nákladov, chodu domácnosti, nakoľko mali v tom čase pôžičku, a museli sa taktiež hradiť trovy právneho zastupovania manžela. Manžel mal okrem toho zadržaný aj zbrojný preukaz a jeho bývalý zamestnávateľ mu preto nevydal potvrdenie potrebné pre prácu v SBS, kde ho aj napriek prezumpcii nevinu, nikto nezamestnal. Snažil sa žalobca počas týchto 4 rokov sa zamestnať vo viacerých zamestnaniach, avšak bezúspešne, nakoľko sa o ňom šíрили klamlivé informácie, a nikto s ním nechcel nič mať. Veľakrát žili na hrane hmotnej núdze. Pred trestným stíhaním boli jedna šťastná rodina, ktorá si plánovala budúcnosť po profesionálnej i rodinnej dráhe, i v rámci možného rozšírenia členov rodiny. Aj keď vždy verila v nevinu svojho manžela, v súčasnosti sa tieto roky trestného stíhanie odzrkadlili na jeho i jej zdraví. Náhrada škody a nemajetková ujma spôsobená pri výkone verejnej moci, je pre rodinu žalobcu iba slabou náplastou toho, čo ako rodina za tie roky prežili, a čo všetko stratili.

50. Súd na pojednávaní dňa 12.4.2018 na návrh žalobcu uznesením pripustil zmenu žaloby v tomto znení: „Žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi titulom náhrady škody spôsobenej pri výkone verejnej moci sumu 357,73 € (slovom: tristopäťdesiatšesť eur sedemdesiattri centov). II. Žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi titulom náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch sumu 20.000,- € (slovom: dvadsaťtisíc eur). III. Žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy súdneho konania.“

51. Potom, čo Krajský súd v Košiciach zrušil prvý rozsudok Okresného súdu Košice I v predmetnej veci a vec vrátil súdu na ďalšie konanie s tým, že orgánom, ktorý má v danom prípade konať v mene Slovenskej republiky, t. j. Ministerstvo vnútra SR, vyzval súd Ministerstvo vnútra, aby sa vyjadrilo k doposiaľ vykonanému dokazovaniu vo veci a zaujalo k tomuto stanovisko, prípadne predložilo súdu ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania. Ministerstvo vnútra SR sa k doposiaľ vykonanému

dokazovaniu vyjadrilo podaním zo dňa 10.5.2021 a opätovne zotrvalo na tom, že nie je orgánom, ktorý je oprávneným v danej právnej veci konať. Pokiaľ ide o výpovede žalobcu a výpovede svedkov, zaujalo Ministerstvo vnútra stanovisko v tom zmysle, že žalobca sa svojou výpoveďou snažil preukázať dôvodnosť svojho nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, avšak väčšina tvrdení sú pre posúdenie vzniku nároku irelevantné, nakoľko nepreukazujú skutočnosť, že iba samotné konštatovanie práva nie je dostatočným zadostučinením, vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Žalobca poukazoval na dôvodnosť nemajetkovej ujmy, ktorá má súvislosť so znížením príjmu finančných prostriedkov, avšak žalobca sám svojou žiadosťou ukončil služobný pomer, z čoho vyplýva, že neexistuje príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a znížením príjmov žalobcu. Aj keď žalobca tvrdil, že bol pod nátlakom zo strany nadriadeného pána Jedináka, a tiež Úradu inšpekčnej služby nijako tento nátlak nekonkretizoval a nepreukázal. Taktiež nie je možné sa stotožniť ani so záverom prvoinštančného súdu uvedenom v bode 66. zrušeného rozsudku zo dňa 31.1.2019, že žalobcovi vznikla nehmotná škoda vo sfére žalobcu, keď došlo k poškodeniu kariérneho uplatnenia, pretože žalobca sám požiadal o skončenie pracovného pomeru a je poberateľom výsluhového dôchodku a bolo mu vyplatené odchodné vo výške asi 11.000,- €. Pokiaľ ide o skutočnosti vzťahujúce sa na syna žalobcu, ani v danom prípade nezákonné rozhodnutie nie je v žiadnej príčinnej súvislosti so skutočnosťou, že jeho syn musel ukončiť hokejovú kariéru, avšak jeho syn sa stal dvojnásobným vicemajstrom Slovenska v naturálnej kulturistike, preto tu nie je príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom nemajetkovej ujmy a absentuje aj vznik závažných následkov. Rovnako tak tvrdenia, že sa vyhráždal niekto jeho synovi ostali iba v rovine tvrdení, ktoré neboli v priebehu dokazovania preukázané. Pokiaľ ide o priamu súvislosť medzi tým, že žalobca tvrdil, že sa mu ľudia v meste, v ktorom žil, obrátili chrbtom, je zrejmé, že v roku 2014 bol žalobca občanmi toho istého mesta zvolený za poslanca Mestského zastupiteľstva v meste Medzev a uvedenú funkciu zastával do roku 2018. Žalovaná namietla aj hodnovernosť výpovede svedka O. J., syna žalobcu, nakoľko tento mal mať v rozhodnom čase asi 13 až 14 rokov. Z ďalších svedeckých výpovedí svedkov vypočutých v priebehu konania vyplýva skutočnosť, že ak aj vznikla žalobcovi nejaká nemajetková ujma, tá mohla byť výsledkom viacerých okolností, ktoré by hypoteticky mohli so sebou nepriamo súvisieť. Žalovaná neuznáva nárok žalobcu, čo do základu, ako aj výšky, pričom Ministerstvo vnútra SR predbežne prerokovalo žiadosť žalobcu, len v časti týkajúcej sa náhrady škody vo výške 284,84 €. Žalobca nepreukázal vo vzťahu k nemajetkovej ujme, ani napriek vykonanému dokazovaniu kumulatívne splnenie všetkých predpokladov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci, ako to vyžaduje zák. č. 514/2003 Z. z., navyše jeho nárok je premlčaný.

Súd vec právne posúdil takto:

52. Podľa ustanovenia § 3 ods. 1 písm. a) a ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v platnom znení, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci po a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c) rozhodnutím o treste o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d) nesprávnym úradným postupom. Zodpovednosť podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť. Podľa ustanovenia § 4 ods. 1 písm. b) cit. zákona, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu, Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru, 3) a 1. prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru alebo povereného príslušníka Policajného zboru a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu alebo 2. vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru nekonal na základe záväzného pokynu prokurátora.

53. Podľa ust. § 4 ods. 1 písm. b) cit. zákona, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru, 3) a

1. prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru alebo povereného príslušníka Policajného zboru a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu alebo

2. vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru nekonal na základe záväzného pokynu prokurátora.

54. Podľa ustanovenia § ods. 4 písm. f) cit. zákona, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní.

55. Podľa ustanovenia § 4 ods. 1 písm. m) cit. zákona, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu, orgán príslušný podľa písmen a) až l), u ktorého bola podaná žiadosť na predbežné prerokovanie nároku (§ 15), ak ku škode došlo v oblasti verejnej moci, ktorá patrí do pôsobnosti viacerých orgánov verejnej moci; ak žiadosť bola podaná na viacerých príslušných orgánoch, ten orgán, ktorý vo veci začal konať ako prvý.

56. Podľa ustanovenia § 5 ods. 1 cit. zákona, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

57. Podľa ustanovenia § 6 ods. 1, 2 cit. zákona, ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu. Právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

58. Podľa ustanovenia § 9 ods. 1, 4 cit. zákona, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinností orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb; za nesprávny úradný postup sa nepovažuje postup alebo výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a) a d) Ústavy Slovenskej republiky a postup alebo výsledok postupu vlády Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 119 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky. Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

59. Podľa ustanovenia § 15 ods. 1 cit. zákona, nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

60. Podľa ustanovenia § 16 ods. 4 cit. zákona, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

61. Podľa ustanovenia § 17 cit. zákona, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. 1a). V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom

živote, d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. Výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu.

62. Podľa § 18 cit. zákona, náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu. Náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom došlo k nesprávnemu úradnému postupu, ak tieto trovy konania priamo súviseli s nesprávnym úradným postupom. Súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

63. Podľa ust. § 19 cit. zákona, právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plyní premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia, ktorým bolo zmenené alebo zrušené právoplatné rozhodnutie. Najneskôr sa právo na náhradu škody premlčí za desať rokov odo dňa, keď bolo poškodenému doručené (oznámené) rozhodnutie, ktorým mu bola spôsobená škoda; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví alebo škodu spôsobenú rozhodnutím podľa § 7 a 8. Lehota neplynie počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15 odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však počas šiestich mesiacov.

64. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré sa neskončilo právoplatným odsúdením, je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z. z.. V súlade s ustálenou súdnou praxou zodpovedá štát za škodu spôsobenú začatím (vedením) trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsudzujúcim rozhodnutím trestného súdu. Táto zásada bola vyjadrená už vo viacerých skorších rozhodnutiach, ktoré sa týkali náhrady škody spôsobenej štátnym orgánom v zmysle zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len „zákon č. 58/1969 Zb.“). Rozhodovanie súdov podľa tohto zákona sa ustálilo medzi iným na názore, že ten proti komu bolo trestné stíhanie zastavené alebo ten kto bol oslobodený spod obžaloby, má podľa § 1 až § 4 zákona č. 58/1969 Zb. zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia (R 35/1991). Na to nadviazal záver, že ten proti komu bolo trestné stíhanie zastavené alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má pri splnení ďalších zákonných predpokladov podľa § 1 až § 4 zákona č. 58/1969 Zb. zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia. Takéto právo má aj vtedy, ak v súvislosti s rozhodnutím orgánu činného v trestnom konaní, ktoré nie je v súlade so zákonom, vynaložil náklady na trovy nutnej obhajoby (viď bližšie R 70/1994). Na podstate týchto právnych záverov, ku ktorým sa dospelo vo vzťahu k prípadom škôd vzniknutých za účinnosti zákona č. 58/1969 Zb. zotrúva súdna prax aj po prijatí zákona č. 514/2003 Z. z.. Zákon č. 514/2003 Z. z. zakladá objektívnu zodpovednosť štátu (bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa nemôže zbaviť. Neposudzuje sa teda správnosť rozhodnutia jeho orgánu z hľadiska, či pri rozhodovaní porušil právnu povinnosť a škodu zaviniť. Rozhodujúcim kritériom zákonnosti konania vedeného orgánom verejnej moci je výsledok tohto konania. Náhrada škody zahŕňa aj náhradu trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutí o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené, alebo bolo trestné stíhanie zastavené alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu (§ 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z.). Zmyslu tejto úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá ujma spôsobená nesprávnym, či nezákonným zásahom štátu bola odčinená (viď bližšie rozhodnutie NS SR sp. zn. 4 MCdo 15/2009 z 6.12.2010).

65. Z uvedeného možno vyvodiť, že ak došlo k zrušeniu uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť, či zastaveniu trestného stíhania, či oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti vychádzať z toho, že táto osoba čin nespáchala a trestné stíhanie proti nej nemalo byť vôbec začaté. V danom prípade si žalobca uplatnil nárok na náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy z dôvodu, že Uznesením vyšetrovateľa PZ Ministerstva vnútra, sekcie kontroly a inšpekčnej služby, úradu inšpekčnej služby sp. zn. SKIS-37/OISV-SV-2012 z 9. novembra 2012 mu bolo

vznesené obvinenie vyšetrovateľa PZ Ministerstva vnútra, sekcie kontroly a inšpekčnej služby, úradu inšpekčnej služby, odbor inšpekčnej služby - Východ pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, 2 písm. e) Trestného zákona. Proti tomuto uzneseniu podal žalobca v zákonnej lehote sťažnosť, o ktorej rozhodol prokurátor Okresnej prokuratúry Košice-okolie uznesením sp. zn. 1Pv/598/2012 z 13. decembra 2012 tak, že túto zamietol. Uznesením Generálneho prokurátora Slovenskej republiky sp. zn. IV PZ 66/13-6 z 12. júna 2013, dourčeným jeho obhajcovi JUDr. Dušanovi Hudákovi 20. augusta 2013 bolo podľa § 363 ods. 1, § 366 ods. 1, 2 a § 367 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku konštatované porušenie zákona v neprospech žalobcu označeným uznesením prokurátora, ako aj konaním, ktoré mu predchádzalo. Generálny prokurátor preto zrušil uznesenie prokurátora, ako aj označené uznesenie vyšetrovateľa. V dôsledku trestných stíhaní bolo voči žalobcovi začaté aj disciplinárne konanie vo veci prepustenia zo služobného pomeru príslušníka PZ SR podľa § 192 ods. 1 písm. e) zák. č. 73/1998 Z. z. pre porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti s tým, že jeho ponechanie v služobnom pomere príslušníka PZ, by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

66. Keďže v danom prípade rozhodnutie o vznesení obvinenia bolo zrušené rozhodnutím generálneho prokurátora SR pre jeho nezákonnosť, v zmysle uvedeného považoval súd tvrdenia žalovanej, že v danom prípade neexistuje nezákonné rozhodnutie za vyvrátené a teda nárok žalobcu na náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z.z. je opodstatnený.

67. Prvoradou podmienkou pre uplatnenie nároku zo zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je jeho predchádzajúce predbežné prerokovanie (§ 15 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z.). Žalobca podal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody na Ministerstve vnútra SR, ktoré žiadosť v časti týkajúcej sa náhrady škody z uvedeného trestného stíhania postúpilo na Generálnu prokuratúru SR z dôvodu, že nie je príslušné o danej žiadosti konať. Opäť bola žiadosť vrátená Ministerstvu vnútra SR, ktoré ju následne znova postúpilo Generálnej prokuratúre. Dňa 10.3.2016 žalobcovi Generálna prokuratúra SR oznámila, že jeho žiadosť neprerokuje, pretože sa nepovažuje za príslušnú konať. Žalobca si teda zákonnú podmienku na uplatnenie nároku na náhradu škody na súde splnil, avšak k prerokovaniu jeho nároku príslušným orgánom nedošlo v zákonnej 6 mesačnej lehote.

68. Pokiaľ ide o orgán oprávnený konať v mene štátu, prvostupňový súd na základe rozhodnutia odvolacieho súdu po zrušení rozsudku a vrátení veci konal s Ministerstvom vnútra SR.

69. Ďalším predpokladom na úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z. z. je, aby tu bola škoda a aby existovala príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody. O vzťah príčinnej súvislosti ide vtedy, ak je medzi nesprávnym úradným postupom (či nezákonným rozhodnutím) a škodou vzťah príčiny a následku. Tento vzťah musí byť priamy, bezprostredný, neprerušovaný, nestačí ak je iba sprostredkovaný. Škodou sa rozumie škoda hmotná i nehmotná t.j. napr. poškodenie povesti, morálna ujma, strata spoločenského uplatnenia a pod..

70. V danom prípade súd dospel k záveru, že žalobcovi preukázateľne vznikla škoda a to tak hmotná pozostávajúca z trov obhajoby, ako i nehmotná keď došlo k poškodeniu povesti žalobcu, k morálnej ujme, strate spoločenského, kariérneho uplatnenia i strate súkromia.

71. V rámci predbežného prerokovania nároku si žalobca uplatnil náhradu škody spočívajúcu v ušlom zisku vo výške 8.100,- €, ktorú si však v rámci tohto konania neuplatnil. V predmetnom konaní si žalobca uplatnil náhradu škody voči štátu vo výške 357,73 €, pričom pôvodne bola uplatnená suma 284,84 €. Táto však bola uvedená v žalobe nesprávne, nakoľko pôvodne uvedená suma náhrady škody súvisela s iným trestným konaním, z ktorého si nárok na náhradu škody žalobca v tomto konaní neuplatnil. Žalobca požiadal podaním doručeným tunajšiemu súdu dňa 23.6.2017, o pripustenie zmeny žaloby v tom rozsahu, že žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi titulom náhrady škody spôsobenej pri výkone verejnej moci sumu 357,73 € z titulu trov obhajoby, súd túto zmenu žaloby pripustil uznesením na pojednávaní dňa 12.4.2018.

72. Žalovaná namietala, že nemajetková ujma, ktorú si žalobca v konaní uplatnil vo výške 20.000,- €, nemôže byť predmetom tohto konania, keď v rámci predbežného prerokovania nároku, si žalobca uplatnil nemajetkovú ujmu, iba vo výške 19.000,- €. Súd sa však stotožnil s tvrdením žalobcu, že zákon v súlade s ust. § 16 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z. z., limituje uplatnenie nároku vo výške, v akej bol predbežne prerokovaný. Nárok žalobcu však nebol predbežne prerokovaný, pretože dňa 10.3.2016 bolo žalobcovi

listom z Generálnej prokuratúry SR z 2.3.2016 oznámené, že Žiadosť o predbežné prerokovanie nároku neprerokuje, keďže sa napriek opakovanému postúpeniu zo strany Ministerstva vnútra SR nepovažuje za príslušný orgán za štát, ktorý by mal v tejto veci konať. Tento nárok žalobcu neprejednal ani ďalší orgán konajúci v mene štátu, a to Ministerstvo vnútra SR, na ktorý bola pôvodne táto Žiadosť o predbežné prerokovanie nároku podaná. Žalovaná teda predmetný nárok žalobcu v zákonnej 6-mesačnej lehote neprejedнала, preto výška uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy nie je podľa názoru súdu v rozpore s citovaným ustanovením § 16 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z. z.

73. Zo strany pôvodnej žalovanej 1. a to Slovenskej republiky zastúpenej Ministerstvom vnútra SR, bola v konaní vznesená námietka premlčania uplatneného nároku. K tejto námietke sa vyjadril žalobca v replike doručenej súdu dňa 23.6.2017, kde podrobne uviedol v bode 2. tejto repliky, z akých dôvodov nepovažuje svoj nárok za premlčaný. Súd sa s týmto stotožnil, pretože v konaní bolo preukázané, že rozhodnutie generálneho prokurátora SR sp. zn. IV PZ 66/13-6 z 12.6.2013 bolo žalobcovmu obhajcovi doručené 20.8.2013. Od uvedeného dňa, teda plynula trojročná premlčacia lehota. Dňa 11.9.2015, t. j. po uplynutí dvoch rokov a takmer jedného mesiaca od doručenia tohto uznesenia, podal žalobca Žiadosť o predbežné prerokovanie nároku, a o výsledku tohto prerokovania bol upovedomený listom z 2.3.2016, ktorý bol právnomu zástupcovi žalobcu doručený 10.3.2016. V období od 11.9.2015 do 10.3.2016 teda žalobcovi neplynula premlčacia lehota, a tá opätovne začala plynúť dňa 11.3.2016. Žaloba bola podaná dňa 15.2.2017, teda z toho je zrejmé, že po zrataní doby od 21.8.2013 do 10.9.2015 (24 mesiacov a 20 dní), a následne od 11.3.2016 do 15.2.2017 (11 mesiacov a 4 dni) neuplynula trojročná premlčacia lehota na uplatnenie nároku žalobcu na náhradu škody, čo do sumy 284,84 €. Keďže žalobca až podaním doručeným tunajšiemu súdu dňa 23.6.2017 požiadal o pripustenie zmeny žaloby na sumu 357,73 € (viď. ods. 67 tohto odôvodnenia), súd má za to, že nárok žalobcu nad sumu 284,84 € je premlčaný.

74. Na základe vykonaného dokazovania a v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami súd dospel k záveru, že nárok žalobcu je v časti náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím štátu vo výške 284,84 € pozostávajúcej z trov právneho zastúpenia žalobcu v rámci trestného konania dôvodný. Žalobca preukázal špecifikáciu trov, ako aj úhradu tejto sumy (v celkovej výške 357,73 €) faktúrou č. 5/2004 zo dňa 9.10.2014, ako aj úhradu tejto sumy Príkazom na úhradu v Slovenskej sporiteľni, a.s. zo dňa 4.11.2014 svojmu obhajcovi v trestnom konaní S.. A. H.. Preto súd rozhodol tak, ako je to uvedené v 1. výroku tohto rozsudku, a zaviazal žalovanú na zaplatenie sumy 284,84 €, ktorá nebola premlčaná, žalobcovi v lehote 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, nakoľko žalovaná strana požiadala o umožnenie dlhšie lehoty na plnenie v prípade, že by sa súd nestotožnil s argumentáciou žalovanej strany a žalobe by vyhovel.

75. Žalobca si žalobou uplatnil aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 20.000,- €. Pokiaľ ide o túto náhradu nemajetkovej ujmy, súd vychádzajúc z ust. § 17 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z. z. s prihliadnutím na doterajší život žalobcu a prostredie, v ktorom žil, ako aj na závažnosť vzniknutej ujmy a okolností, za ktorých táto ujma vznikla, na závažnosť vzniknutých dôsledkov, ktoré vznikli žalobcovi, ako poškodenému v jeho súkromnom živote, ako aj na závažnosť následkov, ktoré žalobcovi vznikli v spoločenskom uplatnení a pracovnom živote, a vzhľadom na vykonané dôkazy, mal za to, že tento nárok je dôvodný, čo do sumy 10.000,- €. Súd pri priznaní nemajetkovej ujmy žalobcovi vychádzal aj zo zrušujúceho uznesenia Krajského súdu v Košiciach, ktorý v odôvodnení nespochybnil, resp. neriešil priznanie nemajetkovej ujmy žalobcovi prvým rozsudkom prvostupňového súdu, a rozhodnutie bolo zrušené z dôvodu, že prvostupňový súd ustálil nesprávny orgán, ktorý má zastupovať v tomto konaní štát.

76. Voči žalobcovi bolo vedené trestné stíhanie od 9.11.2012 do 20.8.2013 pre prečin nebezpečného vyhrážania. Avšak, už predtým bolo voči žalobcovi vznesené obvinenie pre prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa, a to dňa 10.9.2012, a toto uznesenie bolo zrušené ako neopodstatnené dňa 25.10.2012. Následne, boli voči žalobcovi konštruované ďalšie trestné stíhania, boli voči nemu vznesené ďalšie obvinenia pre rôzne trestné činy, avšak ani jedno trestné konanie neskončilo tým, že by bol žalobca odsúdený. Práve naopak, všetky trestné konania boli zastavené, resp. žalobca bol spod obžaloby oslobodený. Aj keď žalobca súdu nepredložil listinné dôkazy o týchto ďalších trestných stíhaniach jeho osoby, tieto skutočnosti žalovaná nenamietala a zo svedeckých výpovedí svedkov J., R., J. mal súd tieto tvrdenia za preukázané. Pritom v danom prípade bolo podstatné to, že bolo voči žalobcovi vedené trestné stíhanie pre prečin nebezpečného vyhrážania na základe uznesenia o vznesení obvinenia z 9.11.2012, keďže z tohto konania si žalobca uplatnil predmetný nárok. Žalobca,

ako hlavný dôvod nemajetkovej ujmy uviedol to, že práve v dôsledku tohto trestného stíhania bol nútený ukončiť svoj služobný pomer v Policajnom zbore SR, vo funkcii starší referent, oddelenie všeobecnej kriminality, odbor kriminálne polície OR PZ Košice-okolie, pričom v policajnom zbore pracoval 20 rokov približne. Je evidentné, že žalobca musel byť pod tlakom, keď od začiatku vedel, že je nevinný a aj napriek tomu boli voči nemu vznesené v tom čase už dve obvinenia - pre prečin zneužitia právomoci verejného činiteľa a následne pre prečin nebezpečného vyhrážania a začaté interné disciplinárne konania, ktorých výsledok nezávisí od toho ako je ukončené trestné stíhanie. Vedel, že v prípade, že by došlo k ukončeniu jeho služobného pomeru na základe nejakého disciplinárneho rozhodnutia, resp. že by bol z tohto policajného zboru prepustený v dôsledku toho, že bola porušená jeho služobná prísaha a služobná povinnosť s tým, že jeho ponechanie v služobnom pomere príslušníka PZ, by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, resp. ak by bol odsúdený pre niektorý z trestných činov kladených mu za vinu, nebol by mal nárok na odstupné. V tom čase však mal pôžičku, ktorú musel splácať (čo nikto nenamietal) a tiež maloletého syna a táto situácia bola pre neho psychicky neúnosná. Je preto pochopiteľné, že v obave o svoj ďalší život a existenciu, keď bol živiteľom rodiny, sa radšej rozhodol, že z policajného zboru odíde dobrovoľne. Je však zjavné a logické, že ak by nebol žalobca donútený okolnosťami spočívajúcimi v pribúdajúcich trestných stíhaniach, dobrovoľne by z policajného zboru neodišiel, preto ani súd nepovažoval za potrebné, aby žalobca preukazoval, či na neho niekto z nadriadených skutočne vyvíjal nátlak, aby dobrovoľne odišiel alebo nie. Žalovaná namietala, že odchod z policajného zboru žalobcu nemá súvis s trestným konaním pre trestný čin nebezpečného vyhrážania, na základe ktorého si uplatňuje túto náhradu škody, pretože žiadosť o skončenie služobného pomeru podal žalobca dňa 28.9.2012, a trestné stíhanie pre prečin nebezpečného vyhrážania bolo začaté až na základe uznesenia zo dňa 9.11.2012, a teda táto žiadosť o prepustenie zo služobného pomeru nesúvisela s týmto trestným konaním, ale ešte s trestným konaním, ktoré bolo začaté dňa 10.9.2012 pre prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa. Súd sa však stotožnil s tvrdením žalobcu, že v prípade, ak by jeho žiadosť o ukončenie služobného pomeru súvisela výlučne, alebo iba s tým prvým trestným stíhaním pre prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa, bol by žalobca túto žiadosť o ukončenie služobného pomeru vzal späť, keďže toto prvé trestné stíhanie bolo skončené dňa 25.10.2012 uznesením prokurátorky Okresnej prokuratúry Košice II, ktoré bolo doručené jeho vtedajšiemu obhajcovi dňa 30.10.2012. Služobný pomer bol ukončený až na základe Personálneho rozkazu zo dňa 14.11.2012 ku dňu 30.11.2012, teda potom, čo bolo voči žalobcovi začaté toto ďalšie trestné stíhanie dňa 9.11.2012. Je preto zřejmé, že k ukončeniu služobného pomeru došlo vlastne v dôsledku tohto trestného stíhania na základe uznesenia o vznesení obvinenia zo dňa 9.11.2012. V dôsledku trestného stíhania, boli žalobcovi zadržané zbrojné preukazy, ako aj odňaté zbrane a preto nemal žiadnu možnosť sa zamestnať a profesijne realizovať v oblasti, v ktorej dovtedy profesionálne pôsobil, teda v bezpečnostných zložkách, SBS, detektívnych službách, či v mestskej polícii. Túto skutočnosť potvrdili aj svedok Peter Nálepka, ktorý bol náčelníkom Mestskej polície v Medzeve, a ktorý uviedol, že žalobca sa uchádzal u nich o zamestnanie, ako mestský policajt, resp. v SBS v Medzeve, avšak vzhľadom na to, že boli voči nemu vedené rôzne trestné stíhanie, že bol s ním ukončený služobný pomer a tiež, že mu boli zadržané zbrojné preukazy, nikto ho nechcel zamestnať a pre mestskú políciu bol ako policajt nežiadúci. Na základe výpovedí svedkov mal súd za preukázané, že povesť žalobcu, ako čestného a dobrého policajta, bola na základe nezákonného trestného stíhania značne poškodená a jeho odchod do civilu, mal dopad na jeho pracovný aj súkromný život, pretože pre povesť, ktorú získal na základe nezákonne vedených trestných stíhaní a trestných konaní, počnúc trestným konaním, ktoré začalo dňa 9.11.2012 na základe uznesenia o vznesení obvinenia pre prečin nebezpečného vyhrážania, v dôsledku, ktorého bol uvoľnený zo služobného pomeru z policajného zboru, ho nik nechcel zamestnať až do roku 2016. Žalobca sa už ani po skončení týchto trestných konaní nemôže zaradiť späť do služobného pomeru do policajného zboru, ako to uviedol vo svojej výpovedi a táto skutočnosť nebola zo strany žalovanej nijakým spôsobom spochybnená. S tvrdeniami žalovanej, že nedošlo k takej ujme u žalobcu, že by to odôvodňovalo finančné zadostučinenie nedošlo, sa súd nestotožnil. Je zřejmé, že aj keď sa žalobca zamestnal v roku 2016 ako strážnik, táto pracovná pozícia sa nemôže rovnať pozícii, v ktorej pôsobil v policajnom zbore ako vyšetrovateľ, či nadporučík, s možnosťou ďalšieho kariérneho rastu, čo vzbudzovalo veľký rešpekt a obdiv u ľudí v malom meste ako je Medzev, kde žije žalobca a kde je prevaha rómskeho obyvateľstva, pričom tam často ako príslušník policajného zboru chodil zasahovať. Tým, že skončil svoj služobný pomer v policajnom zbore, už nemal tú vážnosť ako predtým a preto najmä táto časť občanov rómskeho pôvodu žijúcich v meste sa voči nemu začala správať neúctivo, bol z ich strany atakovaný slovne rôznymi urážkami, vyhrážkami nielen žalobca, ale aj jeho rodina, jeho maloletý syn, ktorý týmto taktiež veľmi trpeli. Aj napriek skončenému trestnému stíhaniu sa vnímanie ľudí v tomto malom meste veľmi nezmenilo. Naďalej žalobcovi nedôverujú, a teda je jednoznačné, že tieto skutočnosti sa podpísali na

psychike žalobcu, ako aj jeho rodiny a ich ďalšom živote. Taktiež bolo preukázané, že bol vo veľkej miere týmto nezákonným stíhaním ovplyvnený aj spoločenský život žalobcu a život jeho rodiny, odvrátili sa od neho kolegovia, priatelia, odmietali s ním komunikovať. Jeho priateľské vzťahy boli narušené, a nenapravili sa ani potom, čo tieto trestné stíhanie boli ukončené. Taktiež to malo dopad aj na rodinný život žalobcu, na jeho syna a manželku, ktorí to veľmi ťažko niesli a okolie im dávalo pociťovať, že už žalobca nie je tým čo býval. Žalobca bol síce zvolený za poslanca mesta Medzev, ako starostu mesta ho však občania nezvolili, tieto skutočnosti súd ale nedával do súvisu s trestným stíhaním, pretože mohli závisieť aj od iných faktorov. Žalobca v dôsledku toho, že bol nezákonne trestne stíhaný, založil Nový odborový zväz polície, kde pôsobí ako predseda, tento zväz zastrešuje policajtov, resp. bývalých policajtov pri uplatňovaní si svojich nárokov voči MV SR v obdobných prípadoch ako bol prípad žalobcu. Naďalej u žalobcu teda pretrvávajú negatívne emócie voči tomu, čo mu bolo nielen predmetným trestným stíhaním, ale aj ďalšími nezákonnými trestnými stíhaniami spôsobené. Preto možno konštatovať, že toto trestné stíhanie malo vážne dôsledky na doterajší život žalobcu v každom smere, pretože v dôsledku neho prišiel o post nadporučíka v policajnom zbore a vznikla mu už vyššie popísaná morálna ujma. Preto priznanie sumy 10.000,- €, súd považoval za dostatočnú kompenzáciu, nakoľko došlo k podstatnej zmene v živote žalobcu, v dôsledku tohto trestného konania, pričom k náprave doposiaľ nedošlo.

77. Súd preto vychádzajúc z týchto vyššie uvedených skutočností, prihliadajúc aj na ustálenú judikatúru v tejto oblasti (napr. vid' Rozsudok KR v Žiline sp. zn. 8Co/195/2012 z 30.11.2012, uznesenie NS SR sp. zn. 4 MCdo/15/2012 z 30.9.2013, rozsudok KS v Banskej Bystrici sp. zn. 16 Co/48/2013, z 4.7.2013, či rozsudok KS v Košiciach, sp. zn. 6Co/209/2014 z 25.11.2014) a tiež na skutočnosť, že žalobca v rámci tohto trestného stíhanie nebol obmedzený na slobode, pretože nebol ani vo väzbe ani vo výkone trestu odňatia slobody, ani nebol obeťou násilného trestného činu, mal za to, že dôvodná je suma nemajetkovej ujmy vo výške 10.000,- €, na ktorej náhradu zaviazal žalovanú, tak ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku. V prevyšujúcej časti čo do uplatnenej sumy náhrady nemajetkovej ujmy žalobu ako nedôvodnú zamietol.

O trovách konania súd rozhodol takto:

73. Podľa ust. § 255 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

78. Podľa ust. § 262 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Ak súd rozhoduje čiastočným rozsudkom alebo medzitýmnym rozsudkom, môže rozhodnúť, že o trovách konania bude rozhodnuté v rozsudku, ktorým rozhodne o všetkých uplatnených procesných nárokoch alebo o celom uplatnenom procesnom nároku.

79. Súd preto priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanej SR zastúpenej MV SR v rozsahu 60% pokiaľ ide o náhradu škody (z uplatnenej sumy 357, 73 € - 100%, mu súd priznal sumu 284,84 € - 80%, teda rozdiel je 60% úspech žalobcu) a pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu v rozsahu 50%, nakoľko si uplatnil sumu 20.000,- € a súd mu priznal polovicu tejto sumy. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

80. Vo vzťahu medzi žalobcom a Generálnou prokuratúrou SR súd rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, nakoľko Generálna prokuratúra SR v rámci prvostupňového ani odvolacieho konania si trovy neuplatnila (a ani súd nemal za preukázané, že by jej nejaké trovy vznikli v priebehu konania).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia, na Okresný súd Košice I., v 3 písomných vyhotoveniach (§ 362 ods. 1 CSP).

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP).

Podľa ust. § 365 ods. 1 CSP odvolacie dôvody odvolanie možno odôvodniť len tým, že a) neboli splnené procesné podmienky,

b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,

c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,

d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej

obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo

h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ust. § 365 ods.2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa ust. § 365 ods.3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. - o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok).